

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Loro Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1054

DR. COX TE NEW YORK.

20 cent

Zij hadden hun eigen kleeen aangehouden en behoefden dus niets anders doen dan zich het gelaat te wasschen in de beek.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Dr. Cox te New York.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE BANDIETEN VERGADEREN.

In de Chineezenwijk van New-York, een der nieuwere gedeelten van de stad dicht bij de haven gelegen waar bijna uitsluitend zonen van het Hemelsche Rijk wonen, bevindt zich een groot aantal geheime opiumkitten drankhuizen en eetgelegenheden, waar de Chinees voor weinig geld bij een landgenoot zijn geliefkoosde rijst en allerhande uitheemsche lekkere beetjes kan krijgen.

De Chinees maakt zich niet spoedig druk en over het algemeen baarde deze wijk aan de politie van de hoofdstad de minste zorg.

Wel werden er officieel geen opiumkitten toegelaten, maar het was zeer moeilijk de overtreders op heeterdaad te betrappen.

Meerendeels bevonden zich deze opiumholen op een goed verborgen plaats en bij het minste bewijs van onraad werd alles weggesloten, wat maar kon wijzen op het gebruik van het verdoovende papaverkruid.

Weliswaar werden er dan vaak bewusteloze personen aangetroffen, vooropgesteld natuurlijk, dat de kit ontdekt werd, maar de Chineesche opiumkithouder wist van niets, was zoo

onschuldig als een pas geboren kind en verklaarde, dat het immers zijn schuld niet was, als zijn bezoekers zoo diep in slaap vielen.

Wel werd er dan een grondig onderzoek ingesteld om pijpen en opium te vinden, maar slechts in hoogst zeldzame gevallen slaagde de politie er in, deze inderdaad te ontdekken.

Werd de Chinees wat erg in het nauw gedreven en had hij zelfs geen tijd de compromitante voorwerpen naar hun schuilplaats te brengen, dan wierp hij ze eenvoudig in de rivier, wanneer er een tak daarvan voorbij zijn woning liep, wat in deze wijk menigmaal het geval was.

Het was op een donkeren nacht in het begin van den zomer, toen een man, geen Chinees evenwel, met haastige schreden voortliep door een der voornaamste straten van de Chineezenwijk, gelijklopende met de rivier, welke tersluiks een blik achter zich wierp.

Het was duidelijk te zien, dat deze man er blijkbaar niet op gesteld was te worden gezien.

Hij schoof zich zoo dicht mogelijk langs de huizen, die er smerig en vervallen uitzagen.

Nu en dan passeerde hij een drankhuis,

waaruit rauw gelach en gezang opklonk.

Enkele dronken matrozen kwamen voorbij, maar anders viel er in de buurt geen teken van leven meer te bespeuren, want het was reeds over tweeën.

Hij sloeg nu een zijstraat in, maar niet dan nadat hij zich nogmaals had overtuigd, dat niemand hem volgde, en toen stapte hij vlug een deur binnen, die behoorde bij een soort theehuis, waar men echter clandestien ook nog wel iets anders zou schenken dan alleen thee.

Boven de deur brandde een kleine lantaarn met roode ruitjes en op de matglazen ruit van de deur zelf was met Chineesche letterteekens een woord geschilderd, dat den aard van het theehuis aanduidde.

De man was zoo snel verdwenen, dat het leek, alsof hij door den grond was gezonken en zelfs het open en dicht gaan van de deur had bijna geen gerucht gemaakt.

Nauwelijks kon de man vijf minuten binnen zijn, of er kwam een tweede man aansluipen, die dezelfde voorzorgsmaatregelen in acht nam en even snel en geruischloos in het theehuis verdween.

Binnen een kwartier tijds kwamen er op deze wijze meer dan dertig mannen, nu eens alleen, dan weder bij drie, soms vier tegelijk, maar die allen met elkander gemeen schenen te hebben, dat zij zeer haastig waren en zoo weinig mogelijk opzien wenschten te baren.

Klonken in de verte de stappen van een paar patrouilleerende politieagenten, dan wachtten zij even, zich verschuilend in een portiek, tot het weder geheel stil was geworden en de ordebeewaarders zich hadden verwijderd.

In de gelagkamer van het theehuis, waar drie geisha's bedienden, zaten om bij half drie ongeveer veertig mannen bijeen, nu en dan op fluisterenden toon een paar woorden met elkander wisselend.

Achter een soort van toonbank stond de eigenaar, een Chinees van een jaar of zestig met een sluw, citroengeel gelaat, waarin de schuingeplaatste zwarte oogjes tintelden, voor welker blik niets verborgen scheen te blijven.

Nu en dan ging er een van de bezoekers naar hem toe om een paar woorden met hem te wisselen, maar steeds schudde de Chinees ontkenkend het hoofd en dan ging de bezoeker weder naar zijn plaats terug en stak een versche sigaret op, of bestelde iets, om zich den tijd te verdrijven.

Want het was duidelijk, dat al deze mannen

op iets of iemand wachtten, dat was aan hun geheele houding te zien en aan de blikken, welke zij nu en dan wierpen op de gong, die dicht bij het buffet in een hoek van het vertrek was opgehangen.

Voor deze gong hing de met leder bekleede klopper en deze scheen in beweging te kunnen worden gebracht door aan een zeer dun koordje te trekken, dat in het midden van de stoel was vastgemaakt en dat door den wand verdween.

Maar om enkele minuten over half drie klonk er een enkele metaalachtige gongslag door het vertrek, ergens in het huis had men aan het koordje getrokken en de klopper had tegen het metalen bekken geslagen.

Aanstands stonden alle mannen op en richtten hun schreden naar het buffet, terwijl de Chinees postvatte bij de deur en deze op een kier opende, om nu en dan een onderzoekenden blik op de verlaten straat te werpen.

Naast het buffet bevond zich een lage deur, die klaarblijkelijk toegang gaf tot den kelder en door deze deur nu verdwenen één voor één alle mannen die zoeven in de gelagkamer gewacht hadden.

Zij volgden zwiingend en zoo zacht mogelijk loopend de zeer lange gang, bekleed met metselsteenen en die blijkbaar al zeer oud was.

Zij was volkomen recht en geheel aan het einde was het vage schijnsel te zien van een lamp, die aan de zoldering was opgehangen.

De gang bleek aan het einde, even voorbij deze lamp, afgesloten te zijn door een zeer sterke, met ijzer beslagen deur.

De voorste man klopte op eigenaardige wijze op deze deur en aanstands ging in het bovenste paneel een klein luikje open, niet grooter dan een vuist, waar achter een paar oogen, een neus en een stukje van de wangen zichtbaar werden van den man, die er achter de wacht had gehouden.

Hij monsterde even den man, die vooraan liep en vroeg toen op zachten toon:

„Het wachtwoord?”

En tegelijkertijd verscheen de loop van een revolver ter hoogte van den neus van den onzichtbaren man achter het luikje.

„Het Kwade Oog zal heerschen!”

„Zijt gij allen voltallig?”

„Ja.”

„Het is goed, ik zal de deur open maken!”

Het valluikje gleed weder neer in de stalen sponning, welke aan den anderen kant van de deur bevestigd was, een sleutel knarste in het slot en daarop ging de deur open.

Daarop traden nu allen het onderaardsche hol binnen, waar twee honderd mannen gemakkelijk een plaats hadden kunnen vinden en dat er uitzag als een geheime kapel, zooals men die in de tijd der eerste Christenvervolgingen wel aantrof onder den bodem van Rome en andere groote steden in het Romeinsche Keizerrijk.

Het hol had nog een tweede deur, schuin tegenover de eerste gelegen.

Niet ver daar vandaan, achter een met zwart laken bedekte tafel, zaten drie mannen, zwijgend en met somber gelaat.

Boven het hoofd van den middelsten man brandde een lamp van eigenaardigen vorm, het was een reusachtig vergroot menschelijk oog met een boosaardige inderdaad schrikwekkende uitdrukking.

Daar binnen in brandde een electriche lamp die het hol schemerachtig verlichtte.

Zwijgend namen de mannen, die zoeven binnengekomen waren, op de ruwhouten banken plaats, die in rijen in het hol waren neergezet.

En zoodra allen gezeten waren, stond de middelste van de drie mannen op, klopte op het tafelblad met den fraai bewerkten dolk, die hem tot voorzittershamer diende en begon:

„Makkers! Uit naam van den chef, den gevreesden Moloch, heb ik u hedenavond laten bijeen komen, teneinde te beraadslagen over hetgeen ons te doen staat, nu de bende van het Kwade Oog blijkbaar opnieuw door zeer ernstige gevaren bedreigd wordt.”

Hij zweeg even, om zijn blikken in het rond te laten waren en vervolgde toen:

„Gij ziet ons thans hier aan de Bestuurtafel met slechts drie mannen vereenigd, vier andere zijn in handen gevallen van de politie! Vier van onze beste, aanvoerders zullen een gevangenisstraf van lange jaren moeten ondergaan!”

Een dof gemor van woede en wraakzucht liep door de vergadering.

De mededeeling had blijkbaar grooten indruk gemaakt.

„Makkers! Ik wil de zaken niet beter voorstellen dan zij zijn, want dit zou onzen toestand slechts kunnen verergeren!” ging de voorzitter van de beruchte bende van Het Kwade Oog voort, die blijkbaar in de laatste weken opnieuw schrik en ontsteltenis in geheel New-York had verspreid, nadat men ruim een jaar geleden de hoop meende te mogen koesteren, dat er voor goed een einde zou zijn gemaakt aan het bestaan

van dit moorddadige, gevaarlijke genootschap.

Opnieuw klopte de voorzitter met zijn dolk op de tafel, om stilte te verkrijgen en toen ging hij voort:

„Ik herhaal u, makkers, het heeft geen doel de zaken mooier voor te stellen dan zij zijn! Er bestaat hier in New-York een macht, die wel sterker lijkt te zijn dan de onze en die ons op alle mogelijke manieren tegenwerkt.”

Hij sloeg woedend met de vuist op de tafel en ging op schorren toon voort:

„Binnen zeer korten tijd, in minder dan een maand, heeft deze geheimzinnige macht ons beroofd van een groot gedeelte van onze beste, dapperste leden, schrandere mannen, die reeds herhaaldelijk blijk hadden gegeven, dat zij voor niets beducht waren en begiftigd met een buitengewoon helder verstand. Binnen twee weken hebben negen der onzen den dood gevonden en een veel grooter aantal is gewond terwijl bijna honderd man, degenen die naar de gevangenis moeten gaan, daarbij gerekend, ons kwamen te ontvallen.”

„Zoo kan het niet blijven!” werd er door iemand uit de vergadering geroepen.

De voorzitter fronste even de wenkbrauwen, omdat hij in de rede was gevallen en hernam toen:

„Zoo kan en mag het niet blijven! Met alle middelen, die tot onze beschikking staan, moeten wij die geheime macht bestrijden! Maar makkers, die macht heeft een naam! Zij is van vleesch en bloed, zij is dus niet onkwetsbaar! Er heeft zich een man tegen ons gekeerd en ons den oorlog tot het bitterste einde verklaard, die wel eens eerst zijn eigen misdrijven in het oog mocht houden! Ik geloof, dat hij hier thans den filantroop wil spelen, die mooie mijnheer John Raffles!”

„Wat! Is die schurk hier? Ter dood met hem! Dood aan John Raffles!” werd er weder in de vergadering geroepen.

„Ik bemerk daar,” hernam de voorzitter met een leelijk lachje „dat wij het volkomen met elkander eens zijn, mijne vrienden! Als de man, die hier tegen ons is opgetreden, werkelijk John Raffles is, en alles wijst daarop, dan zal ik de eerste zijn om daarmede met u in te stemmen, als gij hem ter dood wilt brengen! Die man mag niet blijven leven! Hij moet tot iederen prijs uit den weg worden geruimd!”

„Alles goed en wel, voorzitter, maar dan moeten wij hem eerst hebben!” werd er achter in de zaal geroepen.

De man, die aan het woord was geweest tot

dušverre, beet zich op de lippen en riep :

„Ik verzoek u, mij niet in de rede te willen vallen ! Ik heb u juist bijeen geroepen, om u op het hart te drukken, niets onbeproofd te laten, teneinde den schurk van een Raffles te ontmaskeren ! Het is zoo goed als zeker, dat hij hier thans rondzwerft, dat was ook een jaar geleden het geval, en de gevolgen zijn voor ons genootschap zeer noodlottig geweest !”

„En wanneer moet dat gebeuren ?” vroeg de man weder, die zooeven geinterrumpeerd had.

„Zoo spoedig het ons maar mogelijk is, hoe eerder hoe beter !”

„Mag men weten, waarom gij denkt, dat juist John Raffles tegen ons werkt ?” hernam de ander weder.

„Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen, men moet dat gevoelen !” gaf de voorzitter ten antwoord. „De aanwezigheid van Raffles heeft zich door talrijke dingen verraden, slechts hij zou kans hebben gezien, ons die talrijke hinderlagen te leggen, welke ons zoo noodlottig zijn geworden ! Ik zeg u....”

Maar hij kon niet verder gaan, want achter in het hol, waar een halve duisternis heerschte,

omdat het schijnsel van het verlichte oog zoover niet kon doordringen, werd eenig gerucht hoorbaar en een mannenstem zeide op ruwen bevelenden toon :

„Maar laat mij dan toch door voor den duivel !”

„Wat beteekent dat rumoer ?” vroeg de voorzitter toornig. „Wie waagt het de vergadering te storen ?”

Hij hield het oog gevestigd op een man, die zooeven door den tunnel was binnengetreden en zich nu met de ellebogen een weg baande door de vergadering.

Hij had een groezelig gelaat en droeg een pak kleeren, zooals ook de stokers aan boord van de groote mailbooten het wel aan hebben.

Nadat deze man zich tot dicht voor de bestuurstafel gedrongen had, ontbloote hij zijn hoofd, kruiste de armen over de borst en zeide op eenigszins ironischen toon :

„Het doet mij leed, dat ik een weinig onvormelijk heb moeten zijn, maar men wilde niet aanstonds plaats voor mij maken en ik geloof toch wel, dat ik eenig recht heb om hier te worden gehoord — — — ik ben dokter Cox !”

HOOFDSTUK II.

DOKTER COX TEN TOONEELE.

Op het hooren van dezen naam ging er een zucht van verbazing, eerbied en vreugde door de vergadering.

Want wie van deze bandieten zou den naam niet kennen van dezen man, die sedert een jaar op zijn minst de doodsvijand was van John Raffles?

Daar stond hij dus in levenden lijve, de aanvoerder, de geduchte Chef van het genootschap van den Gouden Sleutel, de opvolger van Professor Nicholson, die door Raffles overwonnen was en zijn leven van misdaad aan de galg had moeten boeten.

En in aller gedachten kwam de herinnering weder boven aan wat er ongeveer een jaar geleden geschied was in de hoofdstad van Engeland.

Maanden lang hadden Raffles en Dr. Cox elkander bestreden met alle middelen, die hun ten dienste stonden, nu eens was John Raffles de Groote Onbekende, in de meerderheid, dan weder wist Cox te triomfeeren, en had zijn doodsvijand het slechts aan zijn gelukkig gesternte te danken, dat hij er het leven afbracht.

Een jaar geleden ongeveer was de strijd overgebracht op den bodem der Vereenigde Staten, waar Raffles toen als een ware geesel huishield onder de bende van Het Kwade Oog en de bandieten bij tientallen tegelijk in handen der politie leverde.

Toen was Cox, alle belangen in Londen achterstellend bij het groote belang Raffles ten val te brengen, naar New-York gekomen, ofschoon de Engelsche politie hem toen reeds op het spoor was en niettegenstaande hij zijn kostelijk incognito niet langer had kunnen bewaren, daar zijn identiteit toen juist door Raffles aan het licht was gebracht.

Een hevige strijd tusschen de beide mannen was hiervan het gevolg geweest en ondanks de numerieke minderheid, waarin Raffles zich be-

vond, men wist, dat hij op slechts twee helpers kon rekenen, had hij tenslotte toch weten te zegevieren: De bende van Het Kwade Oog werd vernietigd en Dr. Cox werd gearresteerd en gevankelijk naar Londen overgebracht.

De Chef van het genootschap De Gouden Sleutel wist te ontsnappen met de hulp van toegedane vrienden, werd nogmaals gevat, en nu stond hij toch weder hier, als door een wonder, want men kon er wel zeker van zijn, dat de contrôle op de binnenkomende reizigers thans zeer streng was in het geheele gebied van de Vereenigde Staten.

Het was een oogenblik zoo stil, dat men niets anders hoorde dan de gejaagde ademhaling der verblufte bandieten.

De drie mannen achter de bestuurstafel begrepen er volstrekt niets van en keken Dr. Cox aan alsof zij een spookverschijning zagen.

Eindelijk schraapte de voorzitter zijn keel en begon stotterend:

„Meester, ik zal u wel niet behoeven te zeggen, hoe uitermate wij verheugd zijn, dat wij u thans in levenden lijve voor ons zien! Wij kennen uw roem, wij weten hoe gevreesd gij zijt bij de politie in de Engelsche hoofdstad. Wij hebben altijd de grootste bewondering gehad voor uw persoonlijke moed en uw schrandereheid! Maar toch, wat wij nu zien, dat lijkt ongelooflijk!”

„Om kort te gaan, gij vertrouwt uw eigen oogen niet!” riep Dr. Cox spottend uit.

„Zoo is het meester!” hernam de voorzitter, eenige malen snel met het hoofd knikkend.

„En nu wantrouwt gij mij waarschijnlijk een weinig?” ging Dr. Cox voort, terwijl hij met zijn groenzwarte oogen tegen het licht uit de zonderlinge lamp knipperde.

„Duidt het ons niet euvel, meester, wij kunnen moeilijk anders!” stamelde de voorzitter.

„Wij zijn in den laatsten tijd herhaaldelijk bedrogen door een man, wiens naam u niet

onbekend zal zijn! Hij weet allerlei gedaanten aan te nemen, acht gij het dan verkeerd, dat wij onze voorzorgsmaatregelen nemen?"

„In het minst niet, president, integendeel, ik acht dit zeer verstandig van u!" hernam Dr. Cox. „En waarin zouden dan die voorzorgsmaatregelen moeten bestaan?"

„Misschien kunt u ons wel eenige papieren toonen en dan.... het is mij bekend, dat gij op den linkerschouder een klein litteeken hebt, afkomstig van een schotwond, u door Raffles toegebracht!"

Zwijgend trad Cox tot vlak voor de tafel.

Reeds onder het loopen had hij zijn morsig buis uitgetrokken.

Hij scheurde het hemd stuk, dat hij daaronder gedragen had, ter hoogte van zijn linkerschouder en toonde nu een roode striem, die dwars over zijn schouders liep, en die onmogelijk met kunstmiddelen kon zijn aangebracht.

Toen vroeg hij: „Is u dit voldoende?"

„Wat het litteeken betreft...."

„Ik zal u ook mijn papieren laten zien! Wat dunkt u van een brief van onzen vriend Hobbs?"

„Een van onze meest bekende chefs hier ter stede?" riep de voorzitter opgewonden uit. „Als gij mij dien kunt toonen, dan ben ik volkomen tevreden!"

Dr. Cox stak de hand in den binnenzak van zijn buis en haalde er een brief uit te voorschijn, dien hij den president zwijgend toestak.

Deze doorvloog den inhoud en reikte toen Cox den brief weder over met de woorden:

„Ik ben geheel voldaan, meester, en ik vraag u, namens de geheele vergadering verschooning voor de min heusche behandeling!"

„Verontschuldig u niet, voorzitter, gij hebt slechts uw plicht gedaan!" zeide Dr. Cox koeltjes.

„Zoudt gij ons dan nu willen mededeelen, meester, hoe het mogelijk is, dat wij u thans hier zien? Wij meenden...."

„Gij meendet dat ik nog altijd in de gevangenis te Londen zat, nietwaar?" vulde Cox glimlachend den zin aan.

„Zoo is het, meester!"

„Welnu, ik ben ontvlucht, dat is alles!"

„Maar hoe is het mogelijk, dat gij den overtocht hebt kunnen doen, zonder dat men dit ontdekt heeft?"

„Heel eenvoudig, ik heb de plaats van een stoker ingenomen!"

„Een lid van de bende dus?"

„Geenszins! Een eenvoudig man, dien ik heb laten overvallen, en dien mijn mannen vast-

houden, tot ik veilig en wel hier zou zijn, tenminste als zij hem niet te hard hebben behandeld en hem niet hebben doodgeslagen, wat jammer zou zijn!"

„Nu begrijp ik het, gij hebt u van zijn papieren bediend, en van zijn uitmonstering!"

„Gij hebt het geraden, het was zeer eenvoudig, verzeker ik u!"

„En de maatschappij? Hebt gij die kunnen bedriegen?"

„De stoker was ook pas aangemonsterd en men kende zijn gelaat nog weinig, het geluk wilde, dat ik nog al veel op hem gelijk!"

„En hier te New-York?"

„Hier liep alles van een leien dakje, men geloofde, dat ik waarlijk de man was, voor wien ik mij uitgaf en ik had niet de minste moeite om aan land te komen!"

„Toen hebt gij u zeker dadelijk naar onzen Hobbs begeven?"

„Zoo is het, en hij gaf mij dien brief!"

„Ik behoef niet te vragen naar de reden van uw komst?"

„Die reden is met enkele woorden te noemen, en zelfs met een enkelen naam, John Raffles!"

„Dat wist ik wel, meester! Wij zijn hier goed op de hoogte met uw strijd met den Grooten Onbekende en wij weten wel, welke de gevoelens zijn, welke gij moet koesteren jegens den man, die u herhaaldelijk naar het leven heeft gestaan en aan wien gij het te danken hebt, dat men u in de gevangenis opsloot!"

„Zoodra ik vernam van den verkeerden gang van zaken hier, begreep ik, dat John Raffles er weer achter moest zitten!" hernam Cox op grimmigen toon. „Hij alleen zou het durven wagen het Kwade Oog te weerstaan en hij alleen is zoo schrander en ondernemend genoeg om dat te kunnen wagen. Aan zekere bijzonderheden merkte ik aanstonds met wien ik te doen had, en ik zal niet rusten vóór ik dien man het levenslicht heb uitgeblazen! Hij of ik, dat zal voortaan de leuze zijn! Eén van ons beide is te veel op deze aarde! Mijn voorgangers hebben voor hem de knie moeten buigen, maar ik zweer u, dat ik mij beter zal weten te verweren en dat hij zich voor mij in acht zal moeten nemen, nu ik weder hier terug ben!"

„Mag ik vragen, of gij reeds sedert lang hier zijt?"

„Het schip, waarmede ik de reis gemaakt heb, is nog geen vijf uur geleden voor Coney Island voor anker gegaan! Met de quarantaine had ik natuurlijk weinig moeite, daar ik tot de bemanning behoorde en zoo kon ik dadelijk

verlof krijgen om aan wal te gaan!"

„Hebt gij reeds met hem gesproken?"

„Met den Moloch? Neen, daarvoor was de tijd te kort! Ik verlang echter, dat er zoo spoedig mogelijk een samenkomst tusschen ons beiden wordt tot stand gebracht, want wij zullen over belangrijke zaken moeten confereeren. Geldt hier nog steeds de wet, dat niemand uwer den Moloch van aangezicht tot aangezicht mag zien, op straffe van onmiddellijke terechstelling?"

„Nog altijd, meester, en strenger dan ooit wordt zij gehandhaafd! Zelfs de hoogstgeplaatste aanvoerders weten niet wie de Moloch is, die de plaats heeft ingenomen van Buster Finn, onzen vroegeren chef, die ons helaas te vroeg ontvallen is. Wanneer één onzer met hem moet confereeren, dan geschiedt het altijd in een vertrek, waar de Moloch van de anderen is afgescheiden door een gazen scherm. Hij zelf zit in het donker, maar door het scherm heen kan hij duidelijk de anderen zien, die helder verlicht zijn."

„Het zij hoe het zij, ik wensch, dat gij aan-

stonds een samenkomst tusschen ons beiden regelt, Hobbs heeft den Chef natuurlijk reeds van mijn komst in kennis gesteld, door middel van een der afgesproken advertenties."

„Ik beloof u, meester, dat wij spoed achter de zaak zullen zetten!" hernam de president. „Ik had deze vergadering juist bijeen geroepen om te beraadslagen over de beste middelen, den Grooten Onbekende uit den weg te ruimen! Zijn optreden in onze stad tegen het Kwade Oog heeft maar al te veel resultaten opgeleverd en als het zoo moest doorgaan, dan zou het niet lang duren, of er zou opnieuw een einde zijn gemaakt aan ons bestaan, juist als een jaar geleden, en het is de vraag, of wij er dan ooit weder in zouden slagen, onze vereeniging opnieuw te stichten, even machtig en schrikwekkend als vroeger!"

„Als het van mij afhangt," hernam Dr. Cox met een dreigenden glans in zijn oogen, „dan zal ons genootschap hechter dan ooit worden gegrondvest, maar daarvoor is het dan ook noodig, dat John Raffles van het levenstoneel verdwijnt!"

HOOFDSTUK III.

DE MOLOCH.

Een dag was verlopen sedert de onverwachte komst van Dr. Cox en het was ongeveer negen uur in den avond, toen de meester, de chef van het genootschap van den Gouden Sleutel, met haastige schreden door een straat van de Chineezenwijk liep, waar ook het theehuis was gelegen.

Hobbs had een samenkomst met den Moloch voor hem gearrangeerd en aanstonds zou het oogenblik aanbreken, waarop hij zich in tegenwoordigheid zou bevinden van den geheimzinnigen man, in wiens handen alle draden samenkwamen door welke de bende van Het Kwade Oog bestuurd werd.

Met haastige schreden liep hij, zonder op te zien, voorbij een huis, voor welks deur een politieagent op post stond.

Dr. Cox wist zeer goed de beteekenis van die wachtpost. In dat huis, zoo had men hem medegedeeld, bevond zich een geheime opiumkit en daar had slechts eenige dagen geleden een strijd plaats gehad met een aantal hoogst gevaarlijke bandieten, meerendeels kapiteins en luitenanten van den Moloch en die allen, of gearresteerd, of gedood, of gewond werden, zonder dat het een hunner mogelijk was geweest, door de vlucht zich aan de justitie te onttrekken.

En dat alles was het werk geweest van John Raffles.

Terwijl hij dit overdacht, hief Cox de handen krampachtig tot vuisten en bromde tusschen de tanden :

„Hij zal voor dit alles boeten, dat zweer ik !”

Hij liep nog een paar straten verder, bleef een oogenblik stilstaan om de huizen nauwkeurig te bezien, ging nog enkele stappen verder en trad toen haastig een Chineeschen winkel binnen, waar allerlei zaken verkocht werden, welke begeerlijk waren in de oogen van de bewoners van deze wijk.

Men kon daar sandalen, Chineesche huisgoden van speksteen en hout, rieten hoeden en ook doodkisten krijgen, want het is onder de Chineezen, die naar Amerika emigreeren, nog steeds

gewoonte zich een eigen doodkist aan te schaffen waarin zij de terugreis naar hun eigen land willen maken, ingeval zij mochten sterven, voor zij genoeg geld bijeen verzameld hebben om als een man in bonis naar hun vaderland terug te keeren.

De kist maakt dan een deel uit van het meubilair, en wanneer zij sterven worden zij door hun bloedverwanten daarin gelegd, die daarop naar China wordt terug gezonden.

Hiervoor zijn afzonderlijke schepen bestemd, welke de kisten met de gebalsemde lijken bij honderden tegelijk terug brengen.

De eigenaar van den winkel, een oude Chinees met een gelaat als een gerimpelde appel, kwam haastig te voorschijn schieten van achter zijn toonbank en verschoof den reusachtigen bril, dien hij op zijn kleinen neus torste, terwijl zijn kraaloojes den bezoeker argwanend opnamen.

Maar Dr. Cox boog zich naar hem over en fluisterde hem haastig een paar woorden in, die den Chinees dadelijk als een knipmes deden buigen.

„Wees zoo goed, mij te volgen, Sir !” zeide hij onderdanig en met een grijns op zijn gezicht van ouden aap. „Maar gij moet het mij niet euvel duiden, als ik nog wat meer zekerheid eisch, hebt gij het teeken ?”

Cox stak de hand in den zak en liet een koperen plaatje zien, in den vorm van een driehoek, waarop eenige teekens gegrift waren en dat aan de andere zijde de afbeelding droeg van het Kwade Oog.

De Chinees wierp er slechts een vluchtigen blik op, knikte toen haastig eenige malen achtereen met het leelijke hoofd en hernam :

„Alles is in orde, Sir. Ik ga u voor !”

De Chinees opende een deur naast de toon en bank, na een lantaarn te hebben gegrepen. Cox bevond zich nu in een smalle, rechte gang, die dwars door het geheele huis scheen te loopen en uit bleek te komen op een soort binnenplaats, waarvan een groot gedeelte met een

soort luifel was afgesloten, waaronder de koopwaren van den Chinees waren opgestapeld.

Hij doofde de lantaarn uit, zoodat de twee mannen zich in een volmaakte duisternis bevonden, nam Cox bij de hand en trad een kleine schuur met hem binnen, die eveneens een plaats vond onder het groote afdak.

In deze schuur, waar de Chinees pas weder licht maakte, nadat hij de deur zorgvuldig gesloten had, viel niets anders te zien dan een aantal pakkisten, waarvan eenige van groote afmeting waren en die op elkaar gestameld waren.

Tot verwondering van Cox opende de Chinees het deksel van een der grootste pakkisten, die tegen den muur geplaatst was en stapte over den rand, terwijl hij den meester met een grijns-lach uitnoodigde, hetzelfde te doen.

En nu bleek het dat de zijwand van de kist, die tegen den muur rustte, draaibaar was om een onzichtbaar scharnier.

Met behulp van een ijzeren stift opende de Chinees het slot van deze zonderlinge deur en nu zag Cox in een zeer nauwe, onderaardsche gang, die met een flauwe helling schuins omlaag liep.

En de meester moest bekennen, dat de ingang van deze tunnel al bijzonder goed verstopt was, want wie zou op het denkbeeld komen, dat de groote, ledige pakkist het begin van deze gang verborg.

Eenigen tijd moesten de beide mannen in gebukte houding loopen, maar langzamerhand werd de gang een weinig breeder en hooger en bij het licht van de lantaarn kon Dr. Cox zien, dat dit gedeelte van nieuwen datum was en blijkbaar onlangs aangelegd, want de metselstenen waren nog helder rood en de kalk in de voegen had zich nauwelijks verhard.

Bijna een kwartier duurde deze tocht en toen stond de Chinees plotseling stil in een luisterende houding, dichtbij een zware, eikenhouten deur, die met ijzer beslagen was.

Hij bracht zijn mond bij een zeer kleine opening, die in den post van de deur was aangebracht en die blijkbaar het uiteinde van een spreekbuis vormde, en sprak er eenige woorden in, in een taal, welke Cox niet begreep.

Heel zwakjes vernam hij het antwoord, en toen ging de deur langzaam open.

Hij zag er echter niemand, die de deur had kunnen openen, en blijkbaar was zij door electriciteit in beweging gebracht.

De twee mannen traden binnen in een onderaardsch vertrek en nauwelijks was de deur achter hen wederom gesloten, op dezelfde geheim-

zinnige wijze, of aan de zoldering van het vertrek begon een heldere elektrische lamp te stralen.

Bij haar licht kon Cox zien, dat hij zich bevond in een kamer van ongeveer vijf meter in het vierkant.

De steenen wanden waren verborgen achter een eenvoudig behangselpapier en een hoek van het vertrek was afgesloten door een gazenscherm.

Het was onmogelijk achter dat scherm iets te ontwaren, maar Cox wist wel, dat de man, met wien hij aanstonds zou spreken, hem zeer goed zou kunnen zien!

In één der wanden, dicht aan de zoldering, mondde een soort koker uit en niet ver daar van daan was aan het plafond een zeer groote spiegel opgehangen, die bijna de geheele breedte van het vertrek in beslag nam en die in een hoek van vijf en veertig graden was bevestigd.

Iemand, die, buiten het vertrek, aan het andere einde van dezen koker geplaatst was, kon zich dus, door een blik in dezen spiegel te werpen, overtuigen van het aantal en het voorkomen der personen, die zich in het vertrek bevonden, zonder zich zelf aan het minste gevaar bloot te stellen.

Een oogenblik bleef het zeer stil in het vertrek, maar toen werd een zacht knarsend geluid hoorbaar, zeer kort werd er een flakkerend schijnsel achter het gazen beschot zichtbaar, toen klonk er een geluid als van een stoel, die over een houten vloer verschoven wordt en eindelijk klonk een stem:

„Hier is de Moloch!”

Het was een diepe metaalachtige, niet onwel-luidende stem, die de woorden gesproken had.

Onwillekeurig maakte Dr. Cox een buiging tegen den onzichtbaren chef.

Toen klonk weer de stem van den man achter het scherm:

„Komt gij met een geheime zending? Dan moet de Chinees zich verwijderen!”

„Wat ik te zeggen heb, Moloch, mag ook hij vernemen!” hernam Dr. Cox haastig.

„Spreek dan!”

En nu begon Dr. Cox het doel van zijn komst uiteen te zetten en zonder een enkele maal in de rede te worden gevallen, gaf hij een verklaring van zijn komst.

Toen hij voor de eerste maal den naam van John Raffles noemde, was het hem alsof er achter het gazen scherm een sissende klank werd uitgestooten, een half gedempte kreet

van woede en eerzucht, maar anders verried zich de aanwezigheid van den Moloch door geen enkel geluid.

Teon Cox geëindigd had, klonk de stem achter het scherm:

„Gij zoekt dus samenwerking met het Kwade Oog?”

„Ja, Moloch, en ik geloof, dat ik u van dienst zal kunnen zijn, want ik ben eenigszins op de hoogte van de gewoonten van John Raffles, ik weet, welke gedaanten hij meestal kiest, ik weet hoe ik hem het best kan bestrijden, maar ook weet ik, dat ik zonder uw machtige hulp niet veel zal kunnen doen en dáárom juist kom ik uw bijstand inroepen!”

Het bleef een oogenblik stil in het geheimzinnige vertrek, blijkbaar dacht de Moloch na.

Toen sprak hij verder:

„Aan uw verzoek zal worden voldaan, Meester, wij zullen bondgenooten zijn tegen den gemeenschappelijken vijand! Gij kunt John Raffles nauwelijks feller haten dan ik het doe, ik ben het met u eens, dat hij van deze wereld moet verdwijnen! Hij levert voortdurend gevaar voor ons bestaan op, hij ontziet zich zelfs niet thans samen te werken met dezelfde politie, die toch zijn natuurlijke vijandin is! Het ergst van alles is, dat ons prestige een zwaren slag krijgt door deze opeenvolgende nederlagen! Kent gij de geschiedenis van William Davy?”

„Ik heb er over hooren spreken, Moloch, maar het rechte weet ik er niet van!”

„Dan zal ik het u in enkele woorden uiteenzetten! William Davy is een zeer rijk fabrikant en wij hadden reeds sedert vele maanden één van onze mannen in zijn huis, die daar de rol van huisknecht vervulde en die moest nagaan, op welke wijze het best een goede slag zou zijn te slaan. Het is waar, Davy was lid van onze club, maar ik wist maar al te goed dat hij dit zijns ondanks was! Hij was ongeveer een jaar geleden van zijn paard gevallen en een zware hoofdwonde, een inwendige kwetsuur had zijn denkvermogen zoodanig aangegrepen, dat hij niet meer verantwoordelijk was voor zijn daden en dat zijn geheugen sterk leed. Hij nam deel aan eenige inbraken, op een wijze, die onze bewondering moest wegdragen, en het bleek, dat hij alle bijzonderheden daarvan reeds een paar dagen daarna vergeten was!”

De Moloch zweeg eenige oogenblikken en vervolgde toen:

„Het zou mij te ver voeren als ik u wilde

mededeelen, op welke wijze Davy lid van onze bende werd. Laat het u genoeg zijn als ik u zeg, dat hij slechts weinige weken geleden op wonderbaarlijke wijze genezen werd, en dat hij zich toen haastte onze voornaamste geheimen te verraden aan één particulieren detective, een zekeren Hudson, maar in wien ik niemand anders kan zien dan John Raffles!”

„Dat heb ik dadelijk vermoed!” mompelde Cox voor zich heen.

„Het gesprek, dat Davy met den detective in zijn huis voerde, werd voor het grootste gedeelte afgeluisterd door onzen man, die daar huisknecht was. Hier werd verraad gepleegd, en het lot van alle verraders zal u wel niet onbekend zijn!”

„Zij verdienen den dood!” bromde de meester.

„Zoo is het, dat lot had ook Davy moeten treffen en weer trad die vervloekte Raffles, want niemand anders kan het geweest zijn, tusschen beide! De hemel weet hoe hij het gemerkt heeft, dat wij dienzelfden avond vier mannen naar het huis van Davy zonden, die door den huisknecht werden binnengelaten, maar juist toen zij op de trap naar de slaapkamer zouden bestijgen, werden zij overvallen en machteloos gemaakt! Al weder waren er vijf van onze beste en schranderste mannen door de politie onschadelijk gemaakt en gedoemd om vele jaren in de gevangenis door te brengen!”

„Ja, dat is juist iets voor hem!” zeide Cox tandenknaarsend.

„En daarom sta ik er zeer bepaald op, dat het vonnis alsnog voltrokken worde aan den verrader!” hernam de Moloch en thans lag er een snijdende klank in zijn stem.

„Hierin ben ik het volkomen met u eens, het prestige van Het Kwade Oog zou er onherroepelijk door geknakt worden, als het zich niet eens in staat toonde, het leven te benemen van den man, die haar geheimen verraden heeft.” riep Cox op woesten toon.

„Er zal dan ook gehandeld worden! Dat zweer ik u!” hernam de Moloch. „Davy moet sterven. Het raakt mij niet, dat hij lid van onze bende is geweest, toen hij nog in een toestand van halve wezenloosheid verkeerde en niet verantwoordelijk voor zijn daden kon worden gesteld, hij heeft kostbare geheimen verraden, hij heeft de namen van onze beste mannen aan de politie genoemd, hij is middellijk oorzaak geweest, dat er weer een groote opruiming in onze gelederen is gehouden, hij moet sterven!”

„Zoo zij het!” voegde Cox er op doffen toon aan toe. „Met uw goedvinden zal ik mij dadelijk in verbinding stellen met uw beste mannen en ik verzeker u, dat de aanslag op dien man niet voor de tweede maal zal mislukken! Wij winnen er bij, dat wij dan weder in aanraking komen met den Grooten Onbekende, want gij kunt er wel een duren eed op doen, dat hij zijn handen niet zal aftrekken van zijn beschermeling. Ofschoon ik dienaangaande geen bepaalde zekerheid heb, zou ik wel durven zweren, dat hij de man is geweest, die de operatie heeft volbracht, waardoor aan Davy het volle gebruik van zijn zintuigen werd terug gegeven! Hij is ingenieur, zoowel als chemicus, hij is een uitnemend geneesheer, die kennis heeft van bijna alle vergiften, er is geen tak van sport, welke hij niet op volmaakte wijze beoefent, en ik geloof, dat hij zich nog zou weten te redden, als men hem geheel alleen op een onbewoond eiland plaatste waar niets anders te vinden zou zijn dan zand en steenen.”

Geruimen tijd heerschte er stilzwijgen in het zonderlinge onderaardsche vertrek, waar dit gesprek werd gevoerd.

Cox kon den Moloch onmogelijk zien, maar hij gevoelde, dat diens oogen onderzoekend op zijn gelaat rustten, hij voelde ze als het ware op zich branden.

De Moloch moest veel vernomen hebben van den Londenschen Chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel en hij scheen hem nu

met aandacht op te nemen.

Zijn onderzoek viel waarschijnlijk naar wensch uit, want na eenigen tijd klonk weder zijn stem achter het gazen scherm, die zeide:

„Ik geloof, dat gij de man zijt om ons te helpen! Wij moeten niet alleen wraak nemen op Davy, wij moeten ook Raffles uit den weg ruimen en zoo mogelijk ook zijn beide helpers, die hem in alles ter zijde staan en gaarne voor hem zouden streven, als het noodig ware.”

„Ik zal trachten u van dienst te zijn, meer kan ik niet beloven!” antwoordde Dr. Cox. „Maar één ding is zeker, ik zal niet nogmaals naar Londen terugkeeren, voor ik Raffles weder heb ontdekt en een einde aan zijn leven heb gemaakt, als het kan, eigenhändig!” voegde hij er op grimmigen toon aan toe.

„Dan kunnen wij voor het oogenblik ons gesprek als geëindigd beschouwen, ik heb nog veel te doen!” klonk de stem achter het scherm. „Van mijn kapiteins, en vooral van Hobbs, zult gij alle verdere bijzonderheden kunnen vernemen, welke ons omtrent de werkwijze van Raffles ter oore zijn gekomen. Wees sterk, tred meedoogenloos op en werp alle medelijden van u! Gij kent ons devies: „Door bloed tot macht!”

En voor Dr. Cox nog een opmerking had kunnen maken, hoorde hij opnieuw het zonderlinge knarsende geluid en daarop werd het doodstil.

HOOFDSTUK IV.

DE BESCHERMING VAN RAFFLES.

Er waren twee dagen verloopen sedert dit gesprek had plaats gevonden.

Raffles, zijn trouwe chauffeur Henderson en Charles Brand, die hem slechts zelden verliet en ook nu weder aan zijn gevaarlijke avonturen deelnam, bewoonden nog altijd onder het mom van particuliere detectives een eenvoudig gemeubeld appartement in de 43rd. Street.

Men scheen daar volstrekt niet aan de identiteit van Mr. Hudson te twijfelen, en niemand had hem nog ooit lastig gevallen.

Raffles bevroedde echter wel, dat er bij de officieele politie langzamerhand wel eenige twijfel zou zijn gerezen aangaande de echtheid van den detective die haar reeds een groot aantal gevaarlijke bandieten in handen had gespeeld.

Er hadden zich eenige bijzonderheden voorgedaan, welke een eigenaardig licht moesten werpen op de verklaringen, welke Hudson bij verschillende gelegenheden had afgelegd, maar vooral op zijn zonderlinge hardnekkigheid, om zich te blijven onttrekken aan iedere openbare hulde en om zelfs geen gehoor te willen geven aan het verzoek van den Hoofdcommissaris van politie zich nader met hem in verbinding te willen stellen.

In den aanvang had men dezen wensch om zich niet met de politie te bemoeien toegeschreven aan beroepstrots van een buitenlander, maar op den duur moest het toch wel vreemd lijken, dat een zoo bekwaam detective zich in het geheel niet vertoonde en niets met de officieele politie te maken scheen te willen hebben.

Raffles begreep dit zelf ook wel, maar toch dacht hij er geen oogenblik aan zijn gedragslijn te wijzigen.

Hij vond het wel zoo verstandig, zich een weinig afzijdig te houden en zich niet meer te vertoonen, dan onvermijdelijk was.

Want hij begreep zeer goed, dat de Moloch, de aanvoerder, de leider van het Kwade Oog, waarschijnlijk over zijn persoon wel anders zou denken, dan de officieele politie en tot eigenaardige gevolgtrekkingen zou zijn geko-

men, die voor hem, Raffles, allesbehalve geruststellend waren.

Bestond er maar de geringste verdenking tegen zijn persoon, dan zouden de gevaren rondom hem letterlijk als paddenstoelen uit den grond rijzen en hij zou er ieder oogenblik van den dag op verdacht moeten zijn, zijn leven te verdedigen!

Zeker, de bandieten zouden zich willen wreken op ieder, die hun den voet dwars zette, maar zeker nog honderd maal meer op den gehaten tegenstander, die naar den naam van John Raffles luisterde.

De Groote onbekende wist het maar al te goed, als zij er ooit in konden slagen hem levend in handen te krijgen, dan zouden zij zeker niet aarzelen, hem op vreeselijke wijze te martelen, en hem een ontzettenden dood te doen sterven.

Intusschen was hij voortdurend in aanraking gebleven met Davy, want hij begreep heel goed, dat ook deze groot-industrieel nog steeds blootstond aan het gevaar te worden overvallen en het slachtoffer te worden van een sluipmoord.

Of hij lid van de bende was geweest in een toestand van halve zinsverbijstering, zou er volgens de bandieten weinig toe doen, hij had hun geheimen verraden, en zij zouden zeker alles in het werk stellen, om hem daarvoor te straffen.

En Raffles kende de straf van het Kwade Oog, de dood!

En daarom was hij nog in verbinding gebleven met Davy, die aan hem zijn leven te danken had en hij had hem den dringenden raad gegeven zich zoo veel mogelijk buiten schot te houden en als het even mogelijk was, de stad te verlaten, indien het kon, zonder eenig spoor na te laten, want de arm van Het Kwade Oog reikte ver en zou hem wellicht zelfs buiten de Vereenigde Staten weten te grijpen.

Raffles had persoonlijk de getuigschriften van alle bedienden in het groote huis van Davy zeer nauwkeurig onderzocht en één hunner, die er pas een half jaar was, viel nog in handen

van de politie, omdat zijn getuigschriften vervalscht bleken te zijn.

Een grondig onderzoek bracht reeds een dag later aan het licht, dat ook deze man een zeer gevaarlijk sujet was, lid van de bende van Het Kwade Oog en die slechts op een gunstige gelegenheid had gewacht, Davy van het leven te berooven, nadat de poging van vijf zijner makkers om den grootfabrikant des nachts in zijn eigen bed te vermoorden, door Raffles en zijn twee vrienden verijdeld was.

Zoo stonden de zaken, toen Raffles dien morgen omstreeks elf uur, deftig in het zwart gekleed, uit een huurauto stapte, die voor het prachtige huis in de 81st Street, door Davy bewoond, stilhield.

Hij schelde aan en de oude, vertrouwde kamerbediende van Willem Davy, die hem aanstonds herkende, liet hem in de ontvangkamer.

Raffles was daar nog niet lang, of William Davy trad binnen.

Een paar dagen geleden had hij, voor het eerst na de operatie, welke Raffles hem had laten ondergaan, het bed mogen verlaten, waar Charles en Henderson, nu en dan afgelost door Raffles, beurt om beurt de wacht hadden gehouden, bijgestaan door den ouden Henry zijn kamerbediende.

Zijn oogen hadden den eigenaardigen flakerenden glans verloren, die ze kenmerkten, toen hij nog in den greep van den waanzin was en in dien toestand lid van de bende van Het Kwade Oog was geworden, de kleur was reeds aan het terug keeren op zijn krachtig geteekend gelaat, in het kort, hij was een ander menschen geworden.

Maar Raffles die was opgestaan, dacht toch aanstonds, dat er op het gelaat van zijn schatrijken beschermeling een uitdrukking lag, die hem vreemd was.

Hij was bleeker, dan hij hem den vorigen dag had aangetroffen en het kwam Raffles voor, alsof zijn hand beefde, waarin hij een brief vasthield, die zachtjes tusschen zijn vingers ritselde.

Een oogenblik bleef William Davy op den drempel staan, als besluiteloos en terwijl hij Raffles met zijn donkere, schrandere oogen onderzoekend aankeek.

Toen scheen hij een besluit te nemen en trad de kamer binnen, terwijl hij de deur zorgvuldig achter zich sloot.

Hij kwam op Raffles toe, drukte hem de hand en zeide :

„Mijnheer Hudson, ik weet hoeveel belang gij

nog steeds in mijn toestand stelt, nadat gij mij op zulk een voortreffelijke wijze genezen hebt ! Want dat hebt gij gedaan ! Gij waart het immers, die mij geopereerd hebt ?”

Er lag zulk een vreemde uitdrukking van spanning, bijna van vrees op het gelaat van Davy, dat Raffles onwillekeurig een stap achterwaarts deed en hem met hoogopgetrokken wenkbrauwen een weinig uit de hoogte aanzag.

„Dat deed ik inderdaad, mijnheer Davy ! Twijfelt gij er aan ?”

„De zaak is — — —” begon Davy aarzelend, terwijl hij zich met een vaag gebaar over het voorhoofd streek, „ik weet niet meer, wat ik er van denken moet ! Het komt mij zoo ongehoofelijk voor !”

„Maar wat dan toch !” vroeg Raffles eenigszins ongeduldig, terwijl zijn blikken onwillekeurig naar den brief gleden, dien Davy nog altijd tusschen zijn trillende vingers hield.

Maar eensklaps scheen de fabrikant een besluit te nemen.

Hij richtte zich op, keek Raffles recht in het gelaat en riep uit :

„Ik wil zekerheid hebben, gij moet alles weten ! Zie daar ! Lees dezen brief eens ! Ik ontving hem met de eerste post, nauwelijks eenige uren geleden !”

En hij stak Raffles den brief toe, die hem langzaam aannam, maar zonder een oog af te wenden van het gelaat van den man, dien hij het verstand had hergeven en dien hij het leven had gered.

Toen hief hij het papier op en allereerst viel zijn blik op de onderteekening, een wijd geopend oog met een boosaardige, vrede uitdrukking.

En daarop las hij het volgende :

„William Davy !

Je hebt de geheimen verraden van de Bende, waarvan je eenmaal lid bent geweest en vroeg of laat zal de straf voor dat verraad je achterhalen.

Maar niet daarover willen wij thans spreken !

Wij willen je slechts zeggen, dat je je vergist aangaande de persoon van den man, die je het verstand heeft terug gegeven. Hij is geen detective, hij is geen geneesheer, hij is John Raffles, de groote goud-dief, de man, die door de Londensche politie al jaren vruchteloos gezocht wordt en van wien gij natuurlijk ook reeds hebt gehoord !

Een vergissing onzerzijds is niet mogelijk, want er bestaat in de geheele wereld maar één man, die in staat zou zijn ons te bestrijden, op de wijze, waarop je beschermer het gedaan heeft! Bovendien hebben wij bewijzen genoeg voor onze bewering.

Wij geven je dus in overweging, deze gevaarlijke vriendschap maar spoedig af te breken, zij kan je slechts schade berokkenen!"

Raffles liet den brief langzaam weder zakken.

Niets op zijn gelaat, dat slechts een weinig bleeker was geworden, verried, wat er in hem omging.

Maar Davy stond zwaar ademhalend voor hem en vroeg op heeschen toon:

„Spreken zij... de waarheid?"

En zonder eenige ontroering klonk het antwoord:

„Ja!"

Davy deed niets van wat men toch gevoeglijk had kunnen verwachten, hij liep niet naar de schel, om dadelijk zijn bediende te roepen, hij haalde zijn revolver niet uit den zak, hij schreeuwde het huis niet bij elkaar, hij vluchtte niet als een haas....

Hij ging met gebogen hoofd naar zijn schrijftafel, liet zich in den stoel vallen, die er voor stond, keek Raffles aan met een gelaat, waarop smart en verbazing te lezen stonden, en zeide toen op doffen toon:

„Dat doet mij leed! Dat smart mij meer, dan ik u zeggen kan! Ik heb veel, zeer veel aan u te danken, ik dank u het herstel van mijn verstand en dat is bijna meer waard dan het leven zelf! En daarna hebt gij mij dat leven nog gered, toen sluipmoordenaars mij in den nacht wilden dooden!"

„En nu veracht gij mij natuurlijk?" vroeg Raffles op harden toon.

„Ik weet het niet, ik weet het niet!" riep Davy uit, terwijl hij het gelaat met de handen bedekte, „ik heb gelord van uw wonderlijke daden Hud.... Raffles, ik weet wel, dat gij menigmaal onschuldigen en zwakken verdedigt met gevaar voor uw eigen leven, maar kan ik vergeten, dat gij u aan andermans goed vergrijpt?"

Raffles haalde de schouders op en antwoordde koeltjes:

„Niemand vergt van u, mijnheer Davy, dat gij het vergeten zult! Ik ben, wie ik ben, ik kan en ik wil mij niet veranderen! Als gij hadt kun-

nen zien door mijn oogen, als gij wist, welke gruwelijke onrechtvaardigheid, welk een ten hemel schreiend onrecht, welk een armoede en ellende er over bijna gansch de wereld heerschen, dan zoudt gij misschien anders over mij oordeelen. Neen, ik druk mij niet goed uit. Natuurlijk weet gij dit alles zeer goed, gij zijt niet blind en niet doof! Maar gij hebt het niet kunnen voelen, zooals ik dat deed en nog altijd doe, gij hebt uw hart nimmer voelen samennijpen als gij dwaaldet door de buurten eener wereldstad, waar de ellende en de misdaad welig tieren, gij hebt nimmer de de onweerstaanbare behoefte gevoeld aan dit alles een einde te maken, hoe dan ook, zelfs door middelen, welke gij, fatsoenlijke burgers, die dit kalmpjes laat begaan, misdadig moet noemen! Welnu, ik heb mij opgeworpen tot de verdediger van alles wat lijdt en onderdrukt wordt en niet bij machte is zich te verweren. Ik zal dit doen tot mijn laatste ademtocht, en als men mij eindelijk voorgoed „onschadelijk zal hebben gemaakt", zooals het dan in de dagbladverslagen zal luiden, dan zal ik de gevangenis ingaan met het besef, dat ik mijn leven goed besteed heb, ja waarlijk, goed besteed!"

Raffles had dit alles gezegd zonder merkbare stemverheffing, maar zijn geheele lichaam trilde van ingehouden hartstocht, en zijn grijze oogen, anders hard als staal, schoten vonken en schenen alle ellende te zien, welke hij zooeven voor zijn geest had getooverd.

Hij sloot nu even de oogen en toen hij ze weder opende, lag er dezelfde koele, hartstochtelooze uitdrukking van zooeven in.

Hij nam hoed en wandelstok, maakte een afgemeten buiging voor Davy, die nog altijd bewegingloos voor zijn schrijftafel zat en zeide:

„Ik hoop dat het u verder goed zal gaan, waarschijnlijk zullen wij elkander dus wel niet meer zien mijnheer Davy! Laat ik u echter ten slotte nogmaals zeer ernstig waarschuwen voor de leden van de Bende!"

Hij wendde zich om te gaan, maar hij had de deur nog niet bereikt, of een luide kreet van Davy deed hem stilstaan.

„Ga niet heen!" riep de fabrikant op hartstochtelijken toon, die was opgesprongen en nu met uitgestrekte armen op Raffles toesnelde. „Ga niet heen! Ik kan niet anders, ik ben uit een andere sfeer als gij, ik kan mij niet denken, dat de maatschappij zou verbeteren door uwe middelen! En toch, het is mij onmogelijk toornig tegen u uit te varen! Ik kan uw beweegredenen niet goedkeuren. Ik begrijp ze althans!

En dan, gij hebt mij tot twee malen toe het leven gered en zou ik dat vergeten? Wat raakt het mij wie gij zijt of wat gij doet, John Raffles, gij zult zien, dat de dankbaarheid de wereld nog niet heeft verlaten, neem mijn hand aan en verlaat ons niet!"

Zijn sidderende hand greep die van Raffles en trok hem als het ware met geweld in de kamer terug.

Een oogenblik bleven de mannen zwijgend tegenover elkander staan en toen hernam Raffles:

„Luister William Davy! Gij zijt zeer rijk, en daarom had ik u eigenlijk willen bestellen. En misschien zou ik het ook gedaan hebben, als men mij niet had gezegd, dat gij zeer goed voor uw werklieden zijt, dat uw fabriek een modelinrichting is en dat gij uw arbeiders niet beschouwt als machines maar als levende wezens, van wie men niet af is, door hun iedere week hun loon uit te betalen! Ik wil geheel eerlijk met u zijn, in den aanvang meende ik u slechts te gebruiken als werktuig om de geheimen van de Bende van het Kwade Oog te ontsluiëren, nadat ik u zou hebben genezen, want ik begreep wel dat gij, als moedig man, dan niet zoudt aarzelen mij alles mede te deelen wat gij wist van de bende! Pas later heb ik sympathie voor u leeren gevoelen, en mijn vrienden heb ik nog nimmer bestolen! Ik wil dus blijven toezien, dat u geen leed geschiedt, maar ik herhaal met den meesten aandrang: Neem u in acht! Uit dezen brief blijkt mij, dat de schurken meer weten, dan goed voor ons beiden is! Misschien ben ik wel wat te onvoorzichtig geweest, misschien hebben zij mij wel hier zijk a binnengaan!"

„Maar dan zou uw leven gevaar loopen!" riep Davy verschrikt uit.

„Niet meer dan het uwe!" hernam Raffles schouderophalend.

Hij was snel en behoedzaam naar het raam getreden en wierp nu een blik naar buiten.

Het venster kwam uit op de 81st. Street, waarop dit oogenblik reeds vrij veel verkeer was.

Schuins tegenover het huis stond een bede-

laar met een kleinen, zwarten poedel bij zich.

Over het eene oog droeg de man een zwarten lap en het andere had waarschijnlijk zijn besten tijd gehad, want als hij eenige passen op en neder liep, moest hij met zijn stok voor zich uittasten en de hond moest hem geleiden.

Raffles keek eenigen tijd naar dezen man, die hem tamelijk verdacht voorkwam, zorgdragende dat hij zelf niet werd gezien, door terzijde van het raam te blijven staan, half verborgen door de vitrage.

Toen keerde hij weder naar het midden van het vertrek terug, in gedachten verzonken en schijnbaar in het geheel geen acht slaande op den heer des huizes, die hem aandachtig gadesloeg.

„Ik geloof," begon Raffles eindelijk, „dat uw huis voortdurend bespionneerd wordt, mijnheer Davy! Is u dat zelf ook niet opgevallen?"

„Om de waarheid te zeggen, heb ik dat volstrekt niet gemerkt!" antwoordde Davy.

„Dat komt omdat gij de verschillende vermoedingen niet kent, waaronder die bandieten zich plegen onkenbaar te maken!" antwoordde Raffles glimlachend. „Er zit daar bijvoorbeeld aan den overkant van de straat een bedelaar, die mij alles behalve aanstaat! En de hond, dien hij bij zich heeft, zoo mogelijk nog minder! Ik houd niet van eenoogige bedelaars met honden, die voortdurend op dezelfde plaats blijven zitten en slechts nu en dan een paar passen heen en weer doen, als er in de verte een agent nadert!"

„Maar daar kunnen wij toch niets tegen doen?" riep Davy wanhopend uit.

„Toch wel!" riep Raffles vastberaden uit. „Die man daarginds is, of een echte bedelaar en dan zal mijn komst hem niet verrassen, of hij is een lid van de Bende, en dan zal zijn gedrag hem spoedig genoeg verraden en weet ik waar aan ik mij te houden heb. Wees zoo goed mij hier te wachten, ik keer aanstonds terug."

En Raffles snelde het vertrek uit, terwijl Davy voorzichtig naar het raam liep, opdat de bedelaar hem niet zou zien.

HOOFDSTUK V.

EEN ONVOORZICHTIGHEID MET ERNSTIGE GEVOLGEN.

Raffles verliet het huis van Davy als iemand, die volstrekt geen haast heeft.

Hij stond even stil, wierp een blik op zijn horloge en stak toen de straat over.

De bedelaar scheen hem geen oogenblik uit het oog te verliezen, hetgeen Raffles zeer wel zag, ofschoon hij, naar het scheen, een geheel anderen kant uitkeek.

Twintig passen scheidden hem nog van den man, toen deze plotseling opstond en aanstalten maakte, om zoo spoedig mogelijk zijn biezen te pakken.

Maar Raffles was sneller dan de éénoogige en had hem al zeer spoedig ingehaald.

„Van waar die haast, goede man?” vroeg hij spottend, terwijl hij voor den bedelaar bleef stilstaan en hem als het ware den weg versperde. „Moet men u lieden tegenwoordig achterna loopen, als men u een aalmoes wil schenken? In mijn jonge jaren ging dat anders toe!”

De bedelaar wierp Raffles een somberen blik toe en bromde iets, dat alleen hij zelf kon verstaan.

Toen scheen hij opnieuw zijn weg te willen vervolgen, maar Raffles trad hem opnieuw in den weg.

Zijn scherp oog had in de verte drie politieagenten zien naderen.

„Gij schijnt merkwaardig gehaast te zijn!” hernam hij spottend. „Mag ik weten, wat er aan uw oog schort?”

„Een verwonding!” mompelde de bedelaar op nijldigen toon.

„En die schram op uw wang? Het is eigenaardig, nog geen week geleden heb ik een man gezien, die tijdens een verwoed gevecht juist zulk een schram op juist dezelfde plaats opliep.”

Weer bromde de bedelaar iets en voor Raffles was het misschien goed geweest als hij het had kunnen verstaan... —

„Die man behoorde tot een zeer gevaarlijke bende,” vervolgde Raffles onverstoorbaar, „en ik hoop voor u, dat gij niet identiek met hem zijt.”

„Wat wilt gij daarmee zeggen,” riep de bedelaar op dreigenden toon.

„Niets anders, dan dat ik u voor dien man houd! Heidaar agenten”, zoo wendde hij zich eensklaps tot de drie ordebewaarders, die tot op eenige passen afstands waren genaderd en reeds met een schuin oogje gekeken hadden, naar den deftigen heer, met den schunnigen bedelaar, die daar met elkander stonden te praten.

„Wat is er van uw dienst, mijnheer,” vroeg een der agenten.

„Dat zult gij spoedig hooren! Ik ben particulier detective — speciaal hier om strijd te voeren tegen de bende van „Het Kwade Oog”! Ik beschuldig dien man, die een zoogenaamde bedelaar is, dat hij tot die bende behoort! Ik herken hem! Geef acht.... Hij wil de plaat poetsen!” riep hij eensklaps uit.

Inderdaad, de gewaande bedelaar had gebruik willen maken van een onbewaakt oogenblik om er haastig vandoor te gaan, maar een der agenten was hem nog juist te vlug af en greep hem bij den arm, waarin hij een zwaren stok geklemd hield.

Hij wilde de vrije hand in den zak steken, maar de tweede agent greep ook zijn anderen arm en toen er nog twee patrouilleerende agenten bij kwamen, scheen de man in te zien, dat zijn zaak verloren was.

Hij liet rustig toe, dat men hem revolver, een vlijmscherp geslepen dolk, en een ploertendoeder uit zijn zakken haalde en intusschen liet hij geen oog van Raffles af.

Een der agenten wendde zich tot dezen laatste en vroeg:

„Mag ik vragen, mijnheer, waarop gij uw

meening grondvest, dat deze man tot de bende behoort?"

„Alleen het feit, dat hij aan den haal wil gaan, zou reeds voldoende tegen hem pleiten!" antwoordde Raffles ironisch, „maar zijn eene wang vertoont een groote krab — en als gij dien zwarten lap van het oog eens zoudt oplichten, dan zoudt gij waarschijnlijk zien, dat het blauw geslagen was. Een en ander heeft onze vriend opgedaan tijdens een gevecht met eenige leiders van de bende, omtrent ruim een week geleden."

Zonder te spreken, lichtte een der agenten den zwarten lap op en maar al te duidelijk waren de sporen nog zichtbaar van een hevigen vuistslag, die den man juist op het oog getroffen had.

„Gij hebt gelijk, mijnheer!" riep een der agenten opgewonden uit „Het is zowaar Peppercorn — een gevaarlijk sinjeur, naar wien we reeds eenigen tijd zoeken!"

„Zijn naam wist ik niet!" hernam Raffles glimlachend, „maar dat ik reeds tegenover hem gestaan heb, weet ik daarentegen zeer goed — want ik was de man, die hem den slag toebracht. En nu zou ik u raden, hem maar spoedig weg te brengen — later zal ik nog wel op het bureau van politie komen!"

En Raffles wilde gaan, maar tot zijn misnoegen zag hij, dat er zich reeds een groote ophoop gevormd had, die van het korte tooneel getuige was geweest en dat er zich een dichte haag van nieuwsgierigen om het groepje gevormd had.

Hij wilde reeds verzoeken om wat ruimte voor hem te maken, toen de bedelaar eensklaps uitriep:

„Laat dien man niet gaan, kerels! Als je hem pakt, kunnen jullie allemaal op promotie rekenen! Het is John Raffles!"

De indruk van deze woorden waren verbazend.

De agenten waren blijkbaar geheel overbluft en een hunner liet den arm van zijn gevangene even los, waarvan geze gebruik maakte, om als een tijger op Raffles toe te springen en hem bliksemsnel den hoed van het hoofd te slaan en de witte pruik af te rukken.

Het voorwerp was uitstekend bevestigd geweest en Raffles trok dan ook een leelijk gezicht — maar hij zou er de pijn gaarne voor over hebben gehad, als hij maar had kunnen ontvluchten.

Toch wilde hij nog een poging wagen, want hij had in den muur van nieuwsgierigen een kleine opening gezien.

Hij sprong er haastig op toe, maar hij kwam

niet ver, want toen hij een paar stappen gedaan had, struikelde en viel hij — de bandiet had hem zijn zwaren stok behendig tusschen de beenen geslingerd.

Voor Raffles had kunnen opstaan, voelde hij zich door eenige krachtige vuisten aangrijpen en op hetzelfde oogenblik begreep hij, dat hij een groote onvoorzichtigheid had begaan, want het dragen van een pruik alleen was voor een detective volstrekt niets bijzonders, zijn poging om te ontvluchten echter moest wel sterk tegen hem getuigen.

Dat scheen ook de gewaande bedelaar te begrijpen, want hij schreeuwde op triomfantelijken toon:

„Jullie hebt het gezien — hij wilde aan den haal gaan! Dat zou een echte detective toch zeker niet doen!"

Nu was het voor Raffles zeker een noodlottige omstandigheid, dat men juist dien morgen op het hoofdbureau van politie nog eens hoog en breed beraadslaagd had over de zonderlinge rol, welke de particuliere detective uit Londen in deze geheele zaak had gespeeld.

Men had de agenten groote opmerkzaamheid ingescherpt, en hun gezegd, dat wantrouwen jegens dien Hudson alleszins op zijn plaats was.

En nu waren zij er getuigen van, dat deze Hudson, na hun een der bandieten in handen te hebben geleverd, op den loop wilde gaan, inplaats van op het hoofdbureau van politie dadelijk de noodige verklaringen te kunnen afleggen. Iedere andere detective, vooral als hij in particulieren dienst was, zou zich toch zeker gehaast hebben, van zijn zegepraal te kunnen genieten, tegenover de officieele politie, die altijd min of meer zijn concurrentie was.

Raffles zelf begreep dit alles reeds op hetzelfde oogenblik, dat hij de krachtige vuisten van de agenten om zijn armen voelde knellen.

„Mijn waarde John Raffles, je hebt een ezelachtigheid begaan!" bromde hij voor zich heen. „En het zal niet zoo gemakkelijk vallen, de gevolgen daarvan ongedaan te maken! Het eenige zal zijn, dat je brutaal weg ontkent, Raffles te zijn! Voor het oogenblik zal er niets anders op overschieten, dan rustig met de heeren mee te gaan!"

Een der agenten had reeds een tweetal huurauto's gerequireerd en daarmee werden de beide gevangenen vervoerd.

Maar voor hij instapte, wendde Raffles zich tot zijn begeleiders met de opmerking:

„Ik behoef er u zeker niet op te wijzen, goede

vrienden, dat uw optreden geheel voor uw rekening blijft!"

Als Raffles gedacht had, dat deze opmerking indruk op hen zou maken, dan had hij zich vergist, want zij haalden de schouders op en een hunner zeide:

„Dat kunt gij gerust aan ons overlaten! Wij hebben instructie gekregen, iedereen aan te houden, die ons maar even verdacht voorkomt, — zonder aanzien des persoons, en als de president van de Republiek zelf ons voor de voeten zou loopen, dan zouden wij hem juist zoo behandelen als wij u thans doen, wanneer wij geloofden, aan zijn identiteit te moeten twijfelen!"

„Dan heb ik verder niets meer te zeggen!" zeide Raffles schouderophalend. „Maar dat zal ik wel met den hoofdcommissaris uitmaken! Ik wensch er u echter nog even aan te herinneren, dat ik het was, die u wederom een lid van de bende in handen heb gespeeld!"

„Misschien kan dat wel strekken tot vermindering van de strafmaat!" riep de andere agent grinnikend uit. „Dat is echter niet onze zaak — wij hebben u alleen maar over te brengen — en wij zouden u in overweging willen geven, u niet te verroeren, want wij houden niet van gekscheren!"

En met deze woorden werd Raffles in de auto getrokken.

Zijn polsen waren reeds van te voren geboeid, en hij zag, dat de boeien sterk en van een zeer deugdelijk maaksel waren — — — heel wat beter dan de Engelsche, zoo merkte hij zuchtend bij zichzelf op.

Men had hem in een dichte auto geplaatst en dat was ook al niet geschikt, om de ontvluchting te vergemakkelijken.

Ten overvloed hadden twee agenten tegenover hem plaats genomen, en alle drie mannen hielden strak de blikken op zijn handen gevestigd, want zij hadden al reeds heel wat vernomen over de wonderbaarlijke handigheid van John Raffles, die reeds eenige malen kans had gezien, uit een open politiewagen te ontsnappen, waarin hij geboeid vervoerd werd, vergezeld door een zestal politiebeambten.

Raffles begreep dan ook wel, dat iedere poging om te ontvluchten onder deze omstandigheden van te voren tot mislukking was gedoemd.

Als hij maar even een vinger bewoog, maakte een der agenten dadelijk een dreigend gebaar met zijn gummiknuppel en Raffles twijfelde niet, of de man zou van dit voorwerp gebruik maken ook, wanneer hij ook maar een seconde de vrees

koesterde, dat zijn gevangene zou trachten zich tersluiks van zijn boeien te ontdoen.

Maar, zooals gezegd — dit was menschelijkerwijze onmogelijk, want drie paar oogen keken onophoudelijk naar zijn handen.

De rit duurde niet lang, want het bureau van politie bevond zich op slechts een kwartier loopens van de woning van Davy. Een der agenten bleek telefonisch het hoofdbureau reeds te hebben gewaarschuwd, want er stond een achttal agenten voor de deur op post, die de arrestanten in ontvangst zouden nemen.

De auto, waarin men Raffles had geplaatst, reed vooraan, en stond dus het eerste stil. De Groote Onbekende werd, omringd door acht agenten, naar binnen geleid en onmiddellijk in een van de sterkste cellen opgesloten, waaruit nog nooit iemand had kunnen uitbreken, hetgeen dan ook totaal onmogelijk was.

Het cachot had een klein raam, zeer hoog tegen de zoldering aangebracht en dat van polsdikke tralies was voorzien. De krib en de stoel, benevens de tafel, waren alle in den grond verankerd en zij zouden dus onmogelijk kunnen worden gebruikt om het venster te bereiken, waarvan het kozijn zich op minstens twee en een halve meter boven den grond bevond.

De stalen deur geleeke wel wat op een sterke kluisdeur en in het midden van het bovenste paneel bevond zich een klein gat, nauwelijks groot genoeg om er de hand door te steken en dat bestemd was, om den cipier gelegenheid te geven, ieder oogenblik van den dag en van den nacht den gevangene gade te slaan.

Onmiddellijk nadat Raffles werd binnen geleid werd hij op zorgvuldige manier onderzocht — men pluisde zelfs zijn hoofdhaar goed uiteen, om te zien, of hij daarin geen vijltje, of een ander soort klein werktuig verborg.

Men nam hem zijn dasspeld af — een voortreffelijke maatregel, want het voorwerp bleek niets anders te zijn, dan een zeer fijn, maar buitengewoon sterk metaalzaagje, en men onderzocht tenslotte de voering van zijn klederen en de zolen en hakken van zijn schoenen.

Ook dat was niet kwaad gedacht, want de hakken bleken inderdaad hol te zijn, maar er zat op dat oogenblik niets in.

Toen dit alles geschied was, nam men Raffles bovendien zijn geld, zijn horloge, zijn ringen en zijn portefeuille af, en liet hem daarop alleen.

De Groote Onbekende nam op den eenigen stoel plaats, die zich in de cel bevond en bromde voor zich heen:

„Het leven is toch wel rijk aan wisselvalligheden! Ik zou ondankbaar zijn als ik klaagde over eentonigheid, eigenlijk moest het mij zijn alsof ik droom! Nog geen kwartier geleden genoot ik van de gulden vrijheid — en thans ben ik zoo stevig opgesloten, als ik nog ooit was! Ik heb respect voor de Amerikaansche cachotten — zij zien er waarachtig uit als echte cellen eener gevangenis! Wat zal die arme Charles ongerust zijn!”

Zooals gewoonlijk gingen de gedachten van Raffles eerst uit naar zijn eenigen waarachtigen vriend en pas daarna dacht hij aan zichzelf!

Maar niet lang bleef hij peinzend zitten, zijn ondernemingsgeest was te groot om langen tijd werkeloos te blijven zitten en zich over te geven aan onvruchtbaar gepeins.

Hij stond dus op en begon het vertrek op en

neer te loopen.

Bij zijn eerste poging om den stoel achteruit te schuiven, bemerkte hij dat het meubel zeer vast in den vloer was verankerd.

Om de meubels te verzetten, zou men een sterke metaalzaag noodig hebben en dan had het nog weinig doel, want zelfs al zou hij het getralied venster kunnen bereiken — hij had geen werktuigen om de tralies aan te tasten!

Hetzelfde gold voor zijn boeien, die nieuw en zeer sterk bleken te zijn.

Raffles had dit alles in een oogwenk begrepen en hij was er de man niet naar, om te jemieeren tegen het lot.

Hij had gezien dat een ontvluchting uit dit cachot onmogelijk was en daarin schikte hij zich — om rustig het oogenblik af te wachten, waarop de kansen gunstiger voor hem zouden staan.

HOOFDSTUK VI.

HET VERHOOR.

Hij kon nauwelijks een uur alleen hebben gezeten, of er naderden holklinkende schreden in de gang, een sleutelbos rammelde en toen werd de deur geopend door een cipier, die eerst een blik door de Judas had geworpen, om zich te overtuigen, dat daarbinnen alles in orde was.

Achter hem ontwaarde Raffles twee stevig gebouwde agenten.

Hij begreep, dat het oogenblik was aangebroken, waarop de commissaris van politie hem het eerste verhoor zou afnemen.

Tusschen de beide agenten in liep hij door de gang en daarop traden zij een ruim vertrek met hem binnen, hetwelk door een soort balustrade in tweeën was gedeeld.

De eene helft was bestemd voor den commissaris en zijn schrijvers en in de andere helft stonden eenige banken, bestemd voor de beklagden en de getuigen.

Dit vertrek werd verlicht door twee vensters, die eveneens van zeer sterke vierkante tralies waren voorzien.

In het midden van de balustrade was een kleine deur, waarbij reeds een agent op post stond en waardoor de beklagde tot vlak bij de tafel moest gaan van den commissaris, wanneer deze hem van dichterbij wilde bekijken.

Het vertrek had twee deuren, ieder in een der beide helften en ook bij deze deuren stond een agent.

Met de beide manschappen mede, die hem hier hadden gebracht, waren er dus vijf ordebewaarders aanwezig.

Zoodra hij was binnen geleid en tot vlak voor de balustrade was gebracht, legde de commissaris, die druk aan het schrijven was geweest, de pen neder, en keek over zijn lorgnet heen Raffles aandachtig aan, en zelfs met eenige bewondering, ofschoon hij blijkbaar alle moge-

lijke moeite deed, dit gevoel te onderdrukken.

Nu begon hij in eenige papieren te zoeken, die voor hem op tafel lagen, en daarop begon hij met een kalme, afgemeten stem zijn vragen te stellen.

„Uw naam en beroep, gedetineerde?”

„James Hudson, particulier detective!”

„Is dat uw werkelijke naam?”

„O, ik verander wel eens van naam, wanneer het zoo in mijn kraam te pas komt!”

„Dat wil ik aannemen — maar ik wensch te weten, hoe gij inderdaad heet!”

„Mijn werkelijke naam is Lord Edward Lister!”

„Ei zoo, zijt gij van adel?”

„Dat ben ik!”

De commissaris speelde eenige oogenblikken met zijn zilveren potlood, zette zijn lorgnet af en weer op, tikte er mede op het tafelblad en vroeg weder:

„Gij zijt degeen, nietwaar, die onze politie heeft bijgestaan, om een aantal der gevaarlijkste leden van het „Kwade Oog” onschadelijk te maken.”

„Ik heb de eer en het voorrecht, mijnheer!”

„Wat bewoog u daar eigenlijk toe?”

„Wat mij daartoe bewoog,” herhaalde Raffles spottend, die in deze schijnbaar eenvoudige vraag dadelijk den valstrik zag. „Wel, wat zou mij anders bewogen hebben, dan mijn beroepsijver!”

De commissaris trommelde ongeduldig met zijn knokkels op tafel, keek weer een paar papieren in en hernam:

„Het is toch wel vreemd, mijnheer Hudson, — om u zoo voorloopig te noemen — dat gij van zoover komt, teneinde hier een misdadigersbende te gaan bestrijden.”

„Daarom ben ik ook niet gekomen, mijnheer,”

antwoordde Raffles kalm. „Ik had een zending naar Canada, welke ik daarginds naar genoeg van mijn lastgevers heb volbracht, en op de terugreis naar mijn land, werd ik gemengd.... in de u bekende aangelegenheid!”

„Mag ik dan weten, welke die zending was?”

„Pardon — het beroepsgeheim verbiedt mij daaromtrent nadere inlichtingen te geven!” antwoordde Raffles laconiek.

„Dat is jammer!” hernam de commissaris met een fijn glimlachje, „want een onderzoek daarginds zou misschien in uw voordeel zijn geweest.”

„In welk opzicht, als ik vragen mag?”

„Wel, het zou uw identiteit kunnen vaststellen! Gij moet namelijk weten, gedetineerde, dat men u aanziet voor een uiterst slimmen, en daardoor gevaarlijk inbreker — voor niemand anders dan John Raffles.”

„En wie is de zonderling, die deze zotte ver-gissing begaat?” vroeg Raffles kalmpjes.

„Die zonderling, zooals gij hem noemt, is dezelfde man, dien gij hedenmorgen op straat hebt laten arresteeren — de zoogenaamde bedelaar met den lap voor het eene oog.”

„En — deze heer schijnt bij u eenige autoriteit te genieten?” vroeg Raffles sarcastisch.

„Dat doet hij inderdaad, gedetineerde — al schijnt gij daar den spot mee te drijven. Hij is vroeger met John Raffles in aanraking geweest en hij heeft alle reden, zich dien man te herinneren.”

Een oogenblik heerschte er zwijgen in het vertrek.

De beide mannen keken elkander aan, alsof zij elkaars krachten wilden meten.

Raffles had spoedig genoeg gezien, dat hij met een sterken tegenstander te doen had en dat de man aan den anderen kant van de tafel wel meer pijlen op zijn boog zou hebben.

Hij zou spoedig inzien, dat hij zich dienaangaande niet bedrogen had....

De commissaris had weder even in zijn papieren gebladerd en op zachten toon eenige woorden met zijn schrijver gewisseld.

Met zijn lorgnet spelend, begon hij weder:

„Gij kent mijnheer William Davy, nietwaar?”

„Ik zou niet inzien, waarom ik het zou ont-kennen.”

„Van wanneer dateert die kennismaking?”

„Van omstreeks twee en een halve week geleden — ik heb hem geopereerd van een zeer eigenaardig gezwel in de hersenkas, hetwelk hij had opgedaan als gevolg van een val van

zijn paard. Ge weet dit alles natuurlijk veel beter dan ik — de arme man verloor zijn verantwoordelijkheidsgevoel en gedeeltelijk ook zijn geheugen en hij werd lid van de bende van het Kwade Oog. Ik wil er geen geheim van maken, dat ik van hem hoopte, nadere bijzonderheden van de bende te vernemen, zoodra hij weder normaal zou kunnen denken.”

„En — heeft hij u die bijzonderheden medegedeeld?”

„Dat moet gij alweder beter weten dan ik, commissaris. Want dank zijn inlichtingen heeft de politie alweder verscheiden gevaarlijke leden onschadelijk kunnen maken.”

„Gij waart het ook, die den moordaanslag op zijn persoon verijdeld hebt?”

„Ja.”

„Heeft mijnheer Davy voor dit alles betaald?”

„Hij heeft het willen doen, maar ik heb geen betaling willen aannemen.”

„Is dat een gewoonte van particuliere detectives?”

„Dat misschien niet — en mijn gewoonte is het ook niet, maar ik wijk er wel eens van af, zooals nu, in dit geval, hetwelk ik in zekeren zin als een soort sport opvat!”

„Weet mijnheer Davy wie gij zijt?”

De vraag was zeer onverwachts gekomen en Raffles had er niet aanstonds een antwoord op gereed.

Want plotseling schoot hem te binnen, dat Davy wel eens als getuige zou kunnen worden opgeroepen en dan onder eede zou worden gehoord.

Hij zou dan de waarheid moeten vertellen!

Maar aan den anderen kant — hoe zou de commissaris kunnen weten, dat Davy op de hoogte was van zijn ware identiteit?

Hij had spoedig zijn gedachten weder verzameld en antwoordde koeltjes:

„Mijnheer Davy kent mij als James Hudson.”

„Ik zal u eens iets zeggen, gedetineerde,” hernam de commissaris langzaam, terwijl hij Raffles aandachtig opnam. „Een van de bendeleden heeft mij verzekerd, dat mijnheer Davy zeer nauwkeurig moet weten, wie gij inderdaad zijt — het is hem namelijk vanwege de bende medegedeeld! Ik zal nog duidelijker zijn — het is hem geschreven!”

De woorden waren recht op het doel afgegaan en Raffles begreep, dat hij het verstandigst zou doen, in het geheel niets te zeggen.

Maar het glimlachje, dat zich op het gelaat van den commissaris vertoonde, zeide hem weinig goeds!

Hij begreep wel, dat de politiebeambte zoo iets niet uit zijn duim kon zuigen — hij moest het zeer goed weten, anders zou hij deze opmerking niet hebben gemaakt.

De schrijver had al dien tijd ijverig zitten pennen en de meeste antwoorden van Raffles genoteerd. Hij schoof nu den commissaris het beschreven blad papier toe en deze las het aandachtig door, waarop hij het aan Raffles overhandigde en vroeg:

„Wilt gij dit proces verbaal even onderteekenen, gedetineerde?”

Raffles las het stuk snel door en zette er toen met krachtige halen den naam onder: James Hudson.

De commissaris nam het stuk weder terug, keek Raffles lang aan over zijn lorgnet en zei tot de agenten:

„Breng dezen gevangene weder weg — en laat hij zeer zorgvuldig bewaakt worden! Want detective of niet — deze man heeft een bijzondere behendigheid in het verlaten der vertrekken, die hem voor zijn verblijf zijn aangewezen.”

De commissaris zag toe, hoe Raffles werd weg geleid en hoe de deur achter hem gesloten werd.

Er verscheen een grimmig lachje op zijn gelaat, toen hij op zachten toon tot zijn schrijver zeide:

„Wij behoeven er niet aan te twijfelen, of die man is inderdaad John Raffles. Wij zullen trouwens seinen naar Londen, om een zoo volledig mogelijk signalement van den man.”

Hij drukte op den elektrischen schelknop, die onder het bereik van zijn hand aan de tafel was bevestigd en zeide tot den binnentredenden bode:

„Verzoek nu mijnheer Davy binnen te komen!”

De bediende verwijderde zich weder en even later trad de groot fabrikant binnen.

Zijn gelaat was bleek en er lag een trek van smart en groot medelijden op.

Men schéén hem reeds te hebben medege-deeld wat het doel was, waarom hij op het hoofdbureau van politie was ontboden.

De commissaris wees hem zwijgend een stoel aan, dicht voor de tafel, waaraan hij gezeten was, en begon hem daarop de gebruikelijke vragen betreffende ouderdom, naam en geboorteplaats te stellen.

Daarop vervolgde hij:

„Gij zult wel half én half vermoeden, waarom wij u verzocht hebben hier te komen, mijnheer

Davy. Ik heb niet het recht u onder eede te hooren, maar ik moet er u aan herinneren, dat gij voor de rechtbank een eed zal moeten afleggen. Zooeven is hier een man gebracht, van wien wij het vermoeden hebben, ja bijna de zekerheid, dat hij John Raffles is! Het is ons bekend, dat deze man eenige weken met u in relatie gestaan heeft, dat hij u geopereerd heeft en dat gij het feitelijk aan hem hebt te danken, dat men u niet heeft gestraft wegens lidmaatschap... van de u bekende bende.”

Davy knikte zwijgend en vermeed den commissaris aan te zien.

Deze wierp hem een ernstigen blik toe en ging voort:

„Wij begrijpen zeer goed, welke uw gevoelens moeten zijn jegens den man, aan wien gij zoo veel verplichtingen meent te hebben — maar de openbare veiligheid gaat boven alles! Het bijzondere moet altijd wijken voor het algemeene! Ik verzoek u dus mij zonder omwegen te antwoorden op de volgende vragen!”

„Vraag slechts, mijnheer — ik zal u naar waarheid antwoorden — al valt het mij ook bitter zwaar!” zeide Davy op doffen toon.

„Hebt gij in de laatste dagen een mededeeling ontvangen van het Kwade Oog?”

„Ja.”

„Hebt gij aan de herkomst niet getwijfeld?”

„Nee, ik ken de hand van den man, die den brief schreef.”

„Wat behelsde de brief?”

„Daaromtrent behoef ik mij toch niet uit te laten?”

„Wanneer gij niet wilt — dan kan natuurlijk niemand u dwingen!” hernam de commissaris glimlachend. „Meen echter niet, dat ik geen andere pijlen op mijn boog heb! Want nu vraag ik u op den man af: Weet gij, wie de man is, die u beschermd heeft?”

„Ja!” klonk het zacht gegeven antwoord.

„Het is John Raffles nietwaar?”

„Ja!”

„Heeft hij u dat zelf gezegd?”

„Hij ontkende het niet, toen ik het hem vroeg.”

„Mag ik weten, waarom gij daarvan dan niet aanstonds mededeeling aan de politie hebt gedaan?”

„Wanneer ik dat had willen doen, zou er mij de tijd toe ontbroken hebben, want hij verliet eensklaps het vertrek, waarin wij vertoefden, om mij opnieuw tegen gevaar te beschermen, dat mij bedreigde in de gedaante van een zogenaamden bedelaar! Maar al had hij dat niet

gedaan, — ik zou liever mijn tong hebben afgebeten, dan zijn geheim verraden!”

„Nu, wie weet, of anderen in uw plaats niet hetzelfde hadden gedaan,” bromde de commissaris binnensmonds.

Toen vervolgde hij luid:

„Het is en blijft voor ons een onaangename taak om Raffles gevangelijk naar Engeland terug te zenden — maar wij zullen haar toch moeten vervullen, ondanks de groote diensten, welke Raffles ons bewezen heeft bij den strijd tegen de bandieten!”

„Ik begrijp, dat gij uw plicht moet doen mijnheer — ik betreur het slechts, dat ik daarbij mijns ondanks de behulpzame hand moet bieden!” hernam Davy op treurigen toon. „Hebt gij mij nog iets te vragen, mijnheer?”

„Niets, mijnheer — tenminste heden niet. Ik verzoek u echter u ter beschikking te houden van de justitie en ook zelf gereed te blijven, aanstonds te worden gehoord, wanneer men u oproept, — en ik begrijp, dat de Engelsche justitie er naar verlangt Raffles zoo spoedig mogelijk in handen te krijgen.”

HOOFDSTUK VII.

CHARLES EN HENDERSON ZIJN ONGERUST.

Het was omstreeks drie uur in den middag van denzelfden dag, toen Charles en Henderson in het vertrek van de woning in de 43rd street bijeen zaten.

Raffles had beloofd te komen lunchen — en hij was er nog steeds niet.

Onder gewone omstandigheden zou Charles zich daarover niet ongerust hebben gemaakt, maar hij wist maar al te goed, aan welke groote gevaren hun vriend in deze stad ieder oogenblik van den dag en van den nacht was bloot gesteld.

Het was weliswaar klaarlichte dag — maar wie kon zeggen, of hij door zijn doodsvijand niet in een hinderlaag was gelokt!

De ongerustheid van de beide mannen nam toe, naarmate de minuten verstreken en om vijf uur kon Charles het niet langer uithouden.

„Luister eens, James — blijf hier wachten, ik ga eens zien, of ik Mylord niet ergens kan ontdekken.”

„Maar mijnheer Brand — hoe denkt gij hem in deze reusachtige stad te vinden,” riep Henderson uit.

„Ik weet, waarheen hij zich vanmorgen heeft begeven James. Misschien kan men mij daar nadere inlichtingen verschaffen. Het is niet zoo heel ver hier vandaan! Ik zal je zeggen, waar ik heen ga — naar mijnheer William Davy, den beschermeling van Mylord.”

„Ik zal blijven wachten, mijnheer Brand, en ik hoop, dat Mylord hier zal zijn, wanneer gij terug keert!”

Charles greep zijn hoed en stond een oogenblik later op straat.

Hij riep een huurauto aan en gaf den chauffeur een adres op, niet ver van de woning van Davy gelegen.

Daar gekomen stapte hij uit, liet den chauffeur wachten en ging te voet verder.

Een onverklaarbare ongerustheid had zich

van hem meester gemaakt en hij vreesde zelf in een hinderlaag te vallen en zodoende niet in staat te kunnen zijn Raffles te helpen.

Maar plotseling doorvoer hem een schok en met een enkelen sprong was hij achter een stilstaande auto verdwenen.

Hij hield strak het oog gevestigd op een man, die zooeven uit een huurauto was gestapt en nu langzaam aan de overzijde van het groote huis heen en weer liep, de blik gevestigd op de ramen van den voorgevel.

„Ik vergis mij niet — dat is Cox!” siste de jonge man tusschen zijn tanden.

„Wel vervloekt — is de ellendeling dan weder vrij? En wat doet hij hier — juist op deze plek, dat voorspelt niet veel goeds — waar die man verschijnt, daar verkondigt hij onheil, evenals de raven!”

Inderdaad — het was Dokter Cox, die daar heen en weer liep, en Charles had ondanks zijn vermomming hem onmiddellijk herkend aan de eigenaardige kleur van zijn oogen, en aan zijn eenigszins gebogen rug, die hij niet meer scheen te kunnen strekken.

„Ik heb veel lust om hem dadelijk te laten arresteeren!” bromde Charles. „Maar als ik dat doe, dan zal hij mij dadelijk aangeven als de helper van Raffles — en als Edward werkelijk in gevaar verkeert, dan zou ik hem onmogelijk kunnen helpen! Neen — het is het beste, dat ik hem voorloopig in het oog houd en eens zie, waar hij blijft.”

Charles moest nog een kwartier wachten, want toen pas scheen Dr. Cox zijn onderzoek beëindigd te hebben en hij stapte weder in de auto, die op hem gewacht had.

Charles zegende de omstandigheid, die hem zijn eigen auto had doen aanhouden, want nu kon hij den meester aanstonds volgen.

Juist toen hij instapte, reed een fraaie auto voor het huis van Davy en deze zelf stapte uit

den wagen en ging zijn huis binnen.

Charles zag, dat zijn gelaat bleek en van smart vertrokken was.

Een oogenblik aarzelde de jonge man nog, wat te doen, maar toen won de zucht het, om het verblijf van den doodsvijand van Raffles te ontdekken.

Zoodra hij dat wist, kon hij immers weder terug keeren.

De tocht duurde bijna een half uur en toen stond de auto van Charles stil. Hij sprong er haastig uit, juist bijtijds om te zien, hoe Dr. Cox zelf uitstapte en een eerste rangs hotel binnen ging, waar hij waarschijnlijk logeerde, want de jonge man zag duidelijk, dat de portier beleefd aan zijn pet tikte, die hem dus scheen te kennen.

Zoodra hij wist, waar de booswicht zijn verblijf had opgeslagen, liet Charles de auto weder rechtsomkeert maken en weder een half uur later stond het voertuig opnieuw stil voor het groote huis in de 81ste street.

Charles belde aan en de oude Henry opende de deur voor hem.

De oude man scheen hem dadelijk te herkennen, want er verscheen een schuwe uitdrukking op zijn gelaat — waarschijnlijk was hij reeds op de hoogte van den waren aard van den geneesheer-detective, die zijn meester het leven en de eer gered had.

„Is uw meester te spreken, goede vriend?” vroeg Charles die als het ware een voorgevoel had, dat hij hier de reden van Raffles uitblijven zou vernemen.

„Mijnheer is thuis — ik zal hem uw komst aankondigen, mijnheer,” zeide Henry op zachten toon. „Wees zoo goed, mij even te volgen.”

Hij bracht Charles naar de ontvangkamer en verliet hem om deze aan te dienen. Even later trad Davy binnen, herkende Charles aanstonds, en bleef met gebogen hoofd bij de deur staan.

„Om godswil mijnheer, zeg mij, wat er met mijn vriend gebeurd is!” riep Charles op heeschen toon uit. „Er dreigt hem toch geen gevaar?”

„Gij weet het dus nog niet, mijnheer?” vroeg Davy op meewarigen toon. „Uw vriend.... bevindt zich in arrest!”

Charles deinsde terug, alsof hij een slag midden in het gelaat had ontvangen, zoozeer had deze onverwachte mededeeling hem aangegrepen.

Davy legde hem de hand op den schouder en verklaarde hem in korte woorden, hetgeen er dien morgen was voorgevallen en op welke wijze

Raffles in handen van de politie was gevallen.

Hij had voor het venster alles kunnen gadeslaan, onmachtig om tusschen beide te komen.

Charles had met bleek gelaat en gebalde vuisten toegeluisterd en barstte toen uit:

„Gij waart daartoe onmachtig, dat begrijp ik niet! Gij zijt William Davy en zeer bekend in New-York, zeer welgesteld en zeer invloedrijk! Denkt gij dat mijn vriend niet direct vrijgelaten zou zijn, als gij waart toegesnelde en hun gezegd had, dat zij een bespottelijke vergissing hadden begaan?”

Een pijnlijke trek vertoonde zich op het gelaat van Davy bij het hooren van dit verwijt.

Toen antwoordde hij op zachten toon:

„Dat kon ik niet mijnheer — ik had eenige uren geleden een brief van een bendelid ontvangen, waarin deze mij mededeelde, wie en wat uw vriend eigenlijk is.”

Charles deed een wankelenden stap achteruit en stamelde:

„Gij weet dus....?”

„Ik weet, dat uw vriend John Raffles, de langgezochte Groote Onbekende is.

„En — hebt gij dat voor den commissaris verklaard?”

„Wat zou het mij gebaat hebben te ontkennen, de schurken hadden hem reeds ingelicht, dat zij mij op de hoogte hadden gesteld, en dat ik alles wist aangaande de identiteit van uw vriend. En hijzelf had het niet geloofend.... vergeet ook niet, dat ik naderhand toch onder eede gehoord zou worden en dan had ik de waarheid toch moeten zeggen.”

Charles stond als uit steen gebouwen geruimen tijd voor zich uit te staren.

Hij hief nu weder het hoofd op en zijn stem had een drogen kouden klank, toen hij hernam:

„Waar bevindt Raffles zich?”

„In het politiebureau van de Lincolnstreet.”

„Wanneer zou hij naar het huis van bewaaring worden vervoerd, denkt gij?”

„In ieder geval niet voor morgen — er moeten nog eenige getuigen worden gehoord, naar het schijnt.”

„Ik dank u.”

Charles had zijn hoed weder genomen en begaf zich naar de deur.

Daar gekomen, wendde hij zich om en vroeg op snijdenden toon:

„Is het u nooit in de gedachten gekomen, mijnheer Davy, dat gij in zekeren zin de verplichting hebt den man te redden, aan wien gij uw leven, uw eer, uw denkvermogen, uw geheele bestaan te danken hebt?”

„Ik zweer u dat ik alles in het werk zou hebben gesteld om het te doen, mijnheer, als mij slechts het verschrikkelijke bespaard warem, een meened te doen,” riep Davy op hartstochtelijken toon.

„Gij ziet er natuurlijk geen kans toe, om hem te redden,” hernam Charles.

„Maar hoe zou dat mogelijk zijn, mijnheer,” riep Davy uit. „Gij kent onze cachotten niet — het is volkomen ondenkbaar, dat men daaruit ontsnapt.”

„In uw plaats, mijnheer Davy, geloof ik, dat ik zelfs het onmogelijke zou hebben ondernomen!” riep Charles op heftigen toon en met deze woorden snelde hij weg, en nam weder in de auto plaats, die hem naar de 43ste straat terugbracht.

Henderson wachtte met groote onrust op zijn terugkomst.

Hij zag aan het gelaat van den jongen man aanstonds, dat er iets zeer ernstigs was gebeurd en zoo vast was zijn greep om den arm van den jongen man, dat deze een kreet van pijn niet kon weerhouden.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brand — ik was mijzelf geen meester!” riep de reus uit. „Er is dus iets gebeurd met Mylord?”

„Hij zit gevangen, James.”

En Charles deelde Henderson mede, wat er

dien morgen was voorgevallen.

De reus luisterde zwijgend, met gefronst voorhoofd en bleek gelaat toe en daarop riep hij uit:

„Als die rijke hans dan niet kan of wil helpen, mijnheer Brand — dan zullen wij het zelf moeten doen.”

„Ik had die opmerking juist willen maken, James, — wij moeten Mylord tot iederen prijs trachten te redden, voor hij naar het huis van bewaring wordt overgebracht. Wanneer er uitvoeriger berichten van de Londensche politie worden ontvangen, dan vrees ik, dat zijn lot bezegeld is en zij kunnen in den loop van den morgen aankomen.”

„Dan moet er voor morgen nog gehandeld worden, mijnheer Brand!” riep de reus uit. „Ik sla het geheele bureau van politie kort en klein, ik roei alle agenten uit, als zij Mylord niet vrij laten.”

„Vooral geen drift, Henderson — want die zou in dit geval tot niets leiden,” hernam Charles kalmeerend. „Alleen list kan ons thans helpen.”

Hij schoof den stoel bij de tafel en vervolgde:

„Ga daar nu zitten, dan zullen wij eens rustig beraadslagen over het beste middel om Mylord te redden.”

HOOFDSTUK VIII.

DE BEVRIJDING.

Het was omstreeks half zeven in den morgen van den volgenden dag.

De straten begonnen reeds meer levendigheid te vertoonen, ofschoon de groote drukte pas over een paar uur zou aanvangen.

Voor het politiebureau in de Lincolnstreet drentelde een agent heen en weer, die nu en dan smakelijk geeuwde en naar de blauwe lucht keek, de handen op den rug gevouwen als iemand, die volkomen genoeg neemt met het leven zooals het is en alle dingen van de beste zijde opvat.

Toen scheen hij naar eenige afleiding te zoeken en had die spoedig gevonden in de gedaanten van de schoonmaaksters, die kwamen aansjokken om hun dagelijksche werkzaamheden te verrichten.

Het waren twee sterke, pootige vrouwen, die men kon aanzien, dat hard werken voor hen een gewoonte was.

De agent staakte zijn wandeling, streek zijn dikken knevel eens op en keek verwonderd naar de twee vrouwen, die daar gewapend met een emmer en een paar dweilen kwamen aanstappen.

„Nieuwelingen?” vroeg hij.

„Dat is te zeggen, jongetje — nieuwelingen in deze wijk, maar zeker geen nieuwelingen in het vak!” antwoordde een van de twee vrouwen vinnig. „Hier heb je onze kaart,” en zij haalden haar arbeidskaart te voorschijn, welke zij den agent onder den neus duwden.

Deze wierp er even een blik op en hernam toen:

„Waarom komen jullie dan eigenlijk hier?”

„Ja — dat bevalt je niet erg, jou ouwe snoeperd,” riep de vrouw uit, „jij had liever gewild, dat Annie en Sally waren gekomen, nietwaar, die zijn jong — en wij zijn maar oude scharminkels! Jammer voor je jongetje — en maak nu maar wat plaats — het is al laat!”

En de twee vrouwen gingen het politiebureau binnen, vulden hun emmers, haalden de heiboenders, bezems en andere benodigdheden uit de daartoe bestemde kast in de gang en togen aan het werk.

Zij reinigden achtereenvolgens de wachtkamer van de agenten, de zittingzaal van den commissaris en de gangen van de cachotten.

Voor al aan dit laatste werk besteedden zij de grootste aandacht, nu en dan een kwinkslag met elkander of met den cipier wisselend.

En eenmaal riep een der vrouwen iets in een vreemde taal, dat den bewaker in een lach deed schieten en hem den uitroep ontlokte:

„Wat praat je daar voor koeterwaalsch?”

„Dat is Hebreeuwsch!” antwoordde de werkster, haar neus met de rug van haar hand afvegend.

En met vernieuwde ijver begon zij den vloer te boenen.

„Ik zou maar een beetje voortmaken!” maande de cipier aan, „wat over een half uurtje komt de commissaris en dan beginnen we dadelijk met een belangrijke zaak.”

„Hoor hem!” gichelde een van de vrouwen. „Hij praat alsof hij er wat mee te maken heeft.”

„Heb ik dat soms niet,” riep de cipier uit, in zijn beroepstrots gekrenkt. „Denk je soms, dat het een wissewasje is, om een man als die duivelsche Raffles te bewaken? Ik verzeker je, dat ik sta te rillen op mijn beenen van zenuwen en dat ik den hemel zal danken, als hij goed en wel naar de gevangenis is overgebracht. Dan ben ik tenminste van hem af.”

„Mogen wij hem niet eens zien,” vroeg de jongste van de twee schoonmaaksters, den cipier vertrouwelijk in de zij porrend.

Deze keek omzichtig om zich heen en wenkte haar toen naar een der stalen cachotdeuren, om een blik door het kleine luikje te werpen.

„Even mag je kijken,” zeide hij op fluisterenden toon.

De werkster kwam naderbij om een blik door het luikje te werpen.

De gang was geheel verlaten en niemand bevond zich daarin, behalve de bewaakster en de beide werksters.

„Nou, wat zeg je van hem?” vroeg de man met de handen in de zijde, als een spullebaas, die een of ander gedrochtelijk wezen vertoonde.

„Wat zal ik je zeggen — hij valt me nog al mee.”

De bewaker had op zijn beurt een blik door het luikje geworpen en riep vol verbazing uit:

„Wel voor den duivel, wat voert de schurk daar nu uit, hij is waarachtig bezig — mankeer ik wat aan mijn oogen.... hij is bezig zijn boeien door te v....”

Wat de cipier nog had willen zeggen was misschien zeer belangrijk, maar hij kreeg er geen gelegenheid toe, want de jongste werkster, die naast hem stond, bracht hem zulk een geweldigen slag tegen de kin toe, dat de man stijf als een pijl ondersteboven viel.

Maar de andere werkster met de figuur als een dragonder, was dadelijk toegesneld en ving den man op, voor hij zelf of zijn rammelende sleutelbos den steenen vloer kon bereiken.

Het volgende geschiedde zoo snel, dat het wel leek, of er weken achtereen voor gerepeteerd was.

De jongste werkster, die den slag had toegebracht, nam den cipier nog onder het vallen de sleutels af, zocht er de sleutels uit met het nummer dat met de stalen deur overeen kwam, waarvoor zij stil stonden en opende zoo zachtjes mogelijk.

Zij sleepten met zijn tweeën het lichaam van den cipier naar binnen en deden de deur dicht.

Juist op dat oogenblik was Raffles gereed gekomen met het doorvijlen van zijn boeien.

In een wip was de bewusteloze cipier van zijn uniform ontdaan en Raffles schoot die aan over zijn eigen kleeren, wat zeer gemakkelijk viel, want de bewaker was een corpulent man.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd.

Raffles drukte zich de pet met de breede klep van den cipier op het hoofd, zoodat zijn oogen en zijn gelaat voor een groot gedeelte beschut waren, opende de celdeur, overtuigde zich, dat de gang nog altijd verlaten was, wenkte de beide gewaande werksters en het volgende oogenblik stond het drietal buiten en werd de celdeur gesloten.

„Ga jij voor!” fluisterde de jongste der beide schoonmaaksters, „wij volgen je met een tuschenruimte van een paar seconden. Hier heb je een revolver voor het geval je je moet verdedigen.”

Raffles verloor geen tijd, maar liep de gang teneinde schreed haastig langs de wachtzaal, waarvan de deur half open stond, en liep door de vestibule, waar zich een viertal agenten

bevonden, naar de straat.

Hij deed dit alles volstrekt niet overhaast en daar hij een uniform droeg, lette niemand in het bijzonder op hem.

Hij riep een huurauto aan, stapte er in en gaf den chauffeur bevel, een honderdtal meter verder stil te houden.

Daar stapte hij weder uit, maar bleef bij het geopend portier staan, en keek vol spanning naar den uitgang van het politiebureau.

Hij behoefde niet lang te wachten, want daar verschenen de beide werksters. Ze schenen thans nog al gehaast te zijn, want zij hadden hun rokken opgenomen en liepen wat zij loopen konden, in de richting van de wachtende auto, waar zij Raffles reeds hadden zien wenken.

Zij sprongen er haastig in en Raffles riep den chauffeur toe:

„Rijd, wat je rijden kunt, naar New Haven — een flinke fooi voor je, wanneer je de badplaats binnen twee uur bereikt.”

Zoodra de auto zich in beweging had gezet, greep Raffles de hand van Charles die zoo voortreffelijk de rol van schoonmaakster had gespeeld, en toen de krachtige vuist van Henderson, die nog blies en hijgde van het snelle loopen waarin zijn rokken hem zoozeer gehinderd hadden.

„Ik dank jullie, vrienden”, riep hij met trillende stem. „Jullie hebt je in groot gevaar begeven om mij te redden en ik maak jullie mijn compliment over je vindingrijkheid. Hoe was het je eigenlijk mogelijk om de rol van schoonmaakster te spelen?”

„Dat was niet zoo moeilijk, Edward,” riep Charles uit, wien de tranen van blijdschap in de oogen waren gesprongen. „Wij hadden ontdekt wie die twee vrouwen waren, die gewoonlijk in het politiebureau kwamen schoon maken, wij hebben hen een drankje ingegeven, dat hen voor een halven dag onpasselijk zou maken — en dit drankje hebben wij verzoet met een paar briefjes van tien dollar en de rest was kinderspel. Ik had mij voorzien van een vijltje met een zeer dun blad, dat ik je heb weten toe te schuiven, toen ik de gang voor je cel aan het dweilen was. En ik heb je in onze geheime taal de noodige instructies toegeroepen. Natuurlijk moesten wij handelen volgens de omstandigheden, maar de brave cipier maakte mij die taak al heel gemakkelijk.”

„Maar waarom draafden jullie zoo hard op de laatste oogenblikken?”

„Wel, onze vriend ontwaakte uit zijn bewusteloosheid — ik had hem zeker niet hard genoeg

geraakt. En hij zette daarenboven een keel op, als tien gekeelde varkens. Je begrijpt, dat dat geschreeuw ons vleugelen gaf."

"Ik dank jullie nogmaals vrienden," hernam Raffles. „Ik wist wel, dat jullie me niet in den steek zoudt laten, maar ik had toch nooit gedacht, dat jullie zoo snel en doortastend zouden optreden. Is er iets nieuws gebeurd sedert mijn arrestatie?"

"Ik weet niet wat je nieuws noemt, Cox is hier," antwoordde Charles droogjes.

"Wat?" riep Raffles uit, terwijl hij de vuisten balde. „Maar dat is toch onmogelijk. De schurk zit in Londen gevangen."

"Beste Edward — hij heeft nu al driemaal gevangen gezeten en driemaal heeft men hem bevrijd," hernam Charles schouderophalend.

"Kun je je niet hebben vergist?"

"Onmogelijk. Hij was het, daarop durf ik wel een eed te doen."

"Dan is hij voor mij hier gekomen," bromde Raffles binnensmonds. „Niemand anders dan hij zou het durven bestaan, dadelijk na zijn vlucht den Oceaan over te steken, alleen gedreven door het gevoel van wraak."

Plotseling wendde hij zich tot Charles met de vraag:

"Heb je soms zijn woonplaats kunnen ontdekken?"

"Ja — hij logeert in een eerste rangs hotel. Hij was zeer chique gekleed."

"Dan gaan wij er dadelijk heen," riep Raffles vast beraden uit.

"Maar Edward, ben je krankzinnig," riep Charles verschrikt uit. „Begrijp je dan niet, dat zij nu reeds tot de achtervolging zijn overgegaan. Begrijp je dan niet, dat je je aan een groot gevaar bloot stelt, wanneer je dien man thans gaat tarten? Stel het uit, totdat men je spoor weder geheel bijster is en je zult over mij kunnen beschikken. Vergeet ook niet, dat wij nog steeds als vrouwen gekleed zijn — men zou ons immers dadelijk herkennen en achterhalen?"

"Je hebt gelijk," bromde Raffles, „het valt mij moeilijk de zaak uit te stellen. Die man moet onmiddellijk onschadelijk worden gemaakt, voor hij schade kan aanrichten. Niet alleen ik, maar ook Davy zal zich in acht moeten nemen, want hij zal al zijn best doen het wankele prestige van Het Kwade Oog te herstellen."

Gedurende het overige van den rit werd er weinig meer gesproken.

Raffles scheen in diepe gedachten verzonken

te zijn.

Wat Charles betreft — hij wierp nu en dan een blik door het achterraut van de auto, om zich te overtuigen, dat ze niet vervolgd werden.

Het werd hem echter al spoedig duidelijk, dat men hun spoor geheel bijster was.

In een stad als New-York zal het trouwens even moeilijk zijn als in Londen, om een wegrijdende auto terug te vinden, wanneer men haar niet van den aanvang af in het oog had kunnen houden.

Eindelijk bereikte men New Haven, de geliefkoosde badplaats der New Yorkers, op welks vliegveld Raffles en zijn reisgenooten eenige weken geleden was neer gedaald met zijn vlieg-machine „De Sperwer" waarmee hij den tocht over den Oceaan in minder dan tien uur volbracht had.

Raffles liet de auto stil houden buiten het stadje, betaalde den chauffeur en zond hem weg.

De drie mannen drongen dadelijk het bosch binnen, hetwelk zich hier ter plaatse naast een prachtigen, breeden rijweg uitstreckte, en daar, verborgen door het dichte struikgewas, ontdekten Charles en Henderson zich van hun vrouwenkleederen, welke zij zorgvuldig verborgen onder een grooten stapel gedroogde bladeren.

Daar zij hun eigen kleederen hadden aangehouden behoeften zij verder niets te doen, dan zich het gelaat te wasschen in de beek, die op eenige passen voorbij stroomde.

En tien minuten later zou zeker het scherpste oog in de beide elegant gekleede touristen de oude, slonsige werkvrouwen van zoeven niet hebben herkend.

De drie mannen vervolgden hun weg als lieden, die volstrekt geen haast hebben en zou het al een zeer scherpzinnige en wantrouwende politiemann hebben moeten zijn, die hen voor iets anders aanzag, dan zij schenen, drie rijke plezierreizigers, die hier maar eens een kijkje kwamen nemen.

Na een half uur te hebben geloopt, bereikten zij het stadje, waar reeds druk vertier was van badgasten.

Ze zochten een restaurant op, en bestelden een lunch.

In een afgezonderd hoekje beraadslaagden zij over hun veldtochtplan.

Wat Charles betreft, hij zou het allerlieft dadelijk rechtsomkeert hebben gemaakt, nu zij toch in de onmiddellijke nabijheid van het vliegtuig waren. Maar Raffles dacht er anders over.

Hij zou niet rusten, voor hij zijn doodsvijand, Dr. Cox, onschadelijk had gemaakt, of anders zelf ondergaan.

Hij wist nu waar hij was, Dr. Cox kon nog onmogelijk op de hoogte zijn van de ontvluchting van zijn tegenstander. De omstandigheden waren dus zoo gunstig mogelijk.

Raffles begreep, dat hij nu snel moest handelen, voor Cox op zijn beurt zijn maatregelen kon nemen en zich elders zou gaan verschuilen.

Hij zette daarom Charles en Henderson tot spoed aan en zeide:

„Wij zullen om te beginnen de politie per telefoon waarschuwen. Misschien vindt zij hem daar en slaagt zij er in, hem te overvallen.”

„Maar hij zal eenvoudig ontkennen, de gezochte Dr. Cox te zijn,” meende Charles.

„Dan zal het de taak der politie zijn, zijn identiteit vast te stellen en dat zal haar niet zoo zwaar vallen, als zij zich maar eerst zijn nauwkeurig signalement uit Londen laten seinen. Ik ben er trouwens van overtuigd, dat zij reeds in bezit van dit signalement is, Cox heeft eenige lichamelijke kentekenen, welke aan zijn persoonlijkheid geen twijfel behoeven na te laten. Wij zullen maar dadelijk werk van de zaak maken.”

En met deze woorden stond Raffles op, en begaf zich naar de vestibule, in de loge van den portier, waar een telefoontoestel hing.

Een paar minuten later trad hij de eetzaal weder binnen en nam opnieuw aan het tafeltje plaats, waar Charles en Henderson hem met ongeduld verbeidden.

„Welnu?” vroeg Charles nieuwsgierig.

„Welnu — de politie zal op dit oogenblik al wel reeds onderweg zijn naar het hotel. Nu hoop ik maar, dat zij de noodige voorzichtigheid in acht nemen, want als ze daar komt aanzetten met een tiental geuniformde agenten, dan kun je onze vliegmaschine tegen een glas port verwedden, dat hij toch nog zal weten te ontsnappen.”

„En hoe nam men de boodschap op? Informeerde men niet naar je naam en hoedanigheid?”

„Natuurlijk.”

„En — wat heb je gezegd?”

„Dat ik een voormalig lid van de bende was, en dat ik een speciale veete had tegen Cox. Dat komt vaak voor en de politieman, die aan het toestel was, drong dan ook niet verder aan, om mijn waren naam te kennen.”

„Maar hoe komen wij te weten, of Cox inderdaad gearresteerd is,” vroeg Charles verder.

„Eenvoudig door over een half uurtje den portier van het hotel eens op te bellen, natuurlijk zal die waardige Cerberus aanstonds op de hoogte van het geval zijn.”

En met deze woorden zette Raffles zich weder voor zijn bord, om den afgebroken maaltijd voor te zetten.

Hij was volkomen kalm, maar Charles telde de minuten en zijn ongerustheid was groot.

Het gold hier immers een zaak van het grootste gewicht voor John Raffles.

Indien Cox hier inderdaad gevangen werd genomen, en naar Londen overgebracht, dan wachtte hem daar een uiterst strenge straf — zeker levenslange gevangenisstraf — verondersteld al, dat hij er het leven afbracht.

Wist hij echter te ontsnappen, dan zou de felle strijd met den Grooten Onbekende en den Meester, den chef van het genootschap De Gouden Sleutel, opnieuw ontbranden, om pas te eindigen met den dood van een der beide tegenstanders.

Eindelijk was het half uur verstreken en Raffles stond opnieuw op, veegde thans zijn lippen af met zijn fijnen zakdoek en zeide:

„Nu zullen wij eens hooren, hoe de zaak daar ginds is afgelopen.”

Hij verliet de eetzaal weder en de beide mannen bleven vol spanning op zijn terugkomst wachten.

Een kwartier verliep.

Toen keerde Raffles weder terug.

Aanstonds zag Charles dat zijn gelaat een strakke uitdrukking had, die niet veel goeds voorspelde.

Wat Henderson aangaat, hij had zijn geweldige vuisten gebald, en gromde halffluid:

„Luister eens mijnheer Brand — als die schurk er soms weer tusschen uit mocht zijn geknepen, en ik krijg hem nog ooit tusschen deze twee handen, dan vermorzel ik hem als een vlieg.”

Charles wilde antwoorden, maar reeds had Raffles het tafeltje weder bereikt. Hij ging langzaam weder zitten en zeide slechts dit eene woord:

„Ontsnapt.”

„Dus toch,” fluisterde Charles verbeten.

„Op het laatste oogenblik ontsnapt.”

„Hoe was dat mogelijk. Zijn dan de agenten hier zuigelingen, dat zij niet in staat zijn, iemand bij verrassing te overvallen. Heb je met den portier gesproken?”

„Neen, met den oberkellner. De portier is

door Cox overhoop geschoten. De arme kerel is ernstig gewond."

"Die schurk," siste Henderson tusschen de tanden.

"Hoe is het gegaan," drong Charles ademloos aan.

"O, het is feitelijk zeer eenvoudig in zijn werk gegaan," zeide Raffles schouderophalen. "Waarschijnlijk had ik in de plaats van Cox hetzelfde gedaan."

"Maar u zou toch nooit op een armen kerel van een portier hebben geschoten!" riep Henderson verontwaardigd uit.

"Ik zou het in ieder geval zoo lang mogelijk vermeden hebben, James." antwoordde Raffles glimlachend.

"Was hij op zijn kamer, toen de agenten kwamen?" vroeg Charles.

"Ja, en hij had heel handig een soort spion aan zijn venster aangebracht, waardoor hij gemakkelijk kon waarnemen, wie er het hotel in en uit gingen. Zonder dien spiegel hadden zij hem zeker wel gepakt. Nu, de rest was voor een man als Cox kinderspel. Hij zat dicht voor het raam en lunchte, evenals wij, alleen hield hij beter dan wij het gedaan hebben, de deur in het oog. En toen die ezels van agenten met zes man tegelijk kwamen aanzetten, nog wel in een open auto, en snel als hazen het hotel binnen snelden, toen wist onze man ongeveer hoe laat het was. Zijn kamer bevond zich op de vierde verdieping, dus er was geen sprake van, zich langs een pijp van het balkon te redden."

"Wachtte hij de agenten dan in zijn kamer op," vroeg Charles.

"Nee, zoo dom was hij niet, want hij kon

niet weten, of zij misschien niet alle zes tegelijk naar boven kwamen, en dan zou de overmacht wel wat te groot voor hem zijn. Hij begreep dat een of andere kellner de agenten den weg naar zijn kamer zou wijzen, en dat zij binnen een minuut zouden binnen treden. Hij greep dus hoed en jas, verliet zijn kamer en trad snel een van de badkamers binnen, waarvan de deur op een kier stond. Zoodra hij de voetstappen van de voorbijgaande agenten had gehoord, verliet hij de badkamer weder, na om een kier van de deur te hebben geloerd, natuurlijk, om te zien, of ze zijn kamer reeds waren binnen gegaan. Toen vloog hij de trappen af, schoot een agent, die in de vestibule op wacht stond, door het been en den armen portier, die hem wilde tegenhouden, in de rechter borst. Toen had hij het pleit gewonnen. Hij was in een oogenblik het hotel uit en tusschen de menigte in een zijstraat verdwenen...."

Charles had zwijgend naar het verhaal geluisterd en zeide nu op gedempten toon:

"Dan moesten wij New-York maar zoo spoedig mogelijk den rug toekeeren. Het wordt hier nu wel wat warm."

"Juist mijn temperatuur, mijn waarde," hernam Raffles rustig. "Nu Cox hier is, zal de bende van het Kwade Oog opnieuw het hoofd gaan opsteken, en dan is mijn tegenwoordigheid hier ter stede juist bijzonder gewenscht. Reken er dus maar op, waarde vrienden, dat wij nog wel eenige weken in het land van den Dollar zullen blijven. Cox is ontsnapt — wij moeten en zullen hem weder vangen. Is het niet met behulp van de politie, dan met eigen kracht!"

De volgende aflevering bevat :

LIEFDE EN LIST.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

—
ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

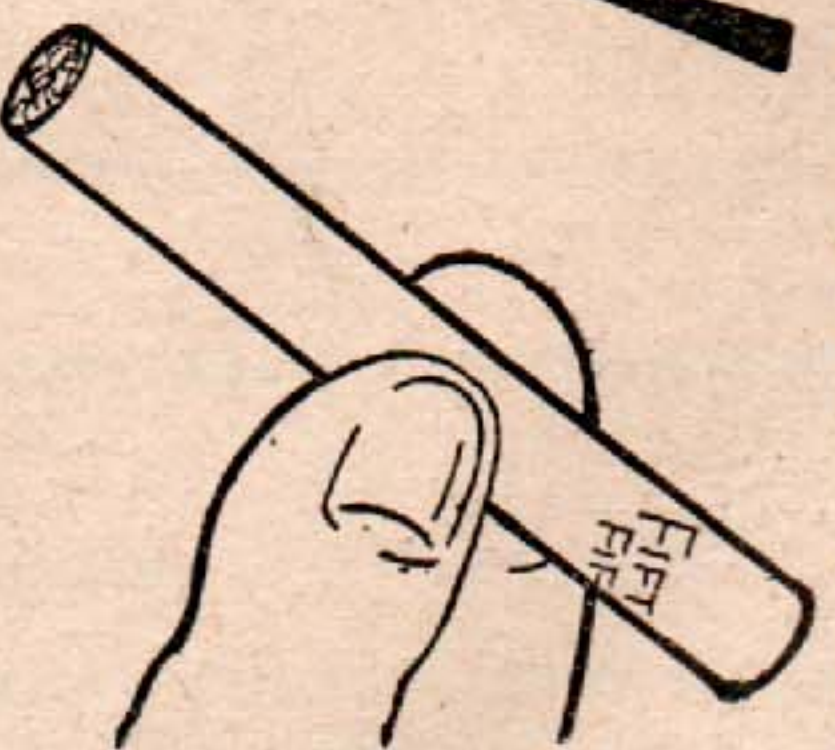
—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

—
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST
en
GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Special en wetenschappelijke
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarsorgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”